

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Lord Sifter

genaamd
RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

DE MOORD OP BANKIER PRENDERGAST

15 cent.

Raffles keek ook door de kier.

No. 1353.

NIEUWE SERIE

De moord op Bankier Prendergast

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN VERLOVING IN DE GROOTE WERELD.

Op een zeer warmen avond in het begin van Juli, baadden verscheidene kamers en zalen van een groot huis in de Victoriastreet te Londen in een zee van licht.

Zelfs als men voor het hek stond, dat den tuin afsloot, die het groote heerenhuis van de straat scheidde, kon men duidelijk het gewoel waarnemen van een groot aantal gasten, die zich door de helder verlichte zalen bewogen.

Hier en daar stond een venster open en nu en dan, bij het opsteken van het frissche koeltje, bereikten de tonen van een orkest de voorbijgangers.

Van tijd tot tijd stond een hunner stil om een blik te werpen op de in avondtoilet gekleede heeren en de zwaar gedecolleteerde dames.

Er scheen in het huis van den bankier Edward Prendergast een groot feest te worden gevierd.

Inderdaad, eenige weken geleden reeds hadden de meeste groote bladen de verloving aangekondigd van de bevallige dochter van den bankier met een veel belovend diplomaat, die nog aan het begin van zijn loopbaan stond, Paul Burton geheeten.

De meeste Londensche bladen hadden van deze gebeurtenis in de groote wereld der hoofdstad uitvoerige mededeelingen gedaan.

Zij somden het aantal costumes op, dat het jonge bruidje op haar huwelijksdag dacht mede

te nemen, zij beschreven tot in onderdeelen de juweelen, die haar vader haar ten geschenke had gegeven, ja zelfs waagden zij zich aan voorspellingen betreffende de toekomst van den bruidegom op diplomatiek gebied.

Paul Burton was de eenige zoon van een zeer gezocht Engelsch staatsman, die een groot deel van zijn diplomatieke loopbaan als gezant van zijn land te Parijs had vertoeft.

Wat het bruidje betreft — alle verslaggevers raakten niet uitgepraat over haar bevalligheid en haar gratie.

Inderdaad — Maud Prendergast schitterde op dien avond in al den glans harer jeugdige bekoorlijkheid.

Zij was gekleed in een wit satijnen baljapon, die haar slanke gestalte voortreffelijk deed uitkomen.

Met haar bruidegom, omstreeks dertig jaar, zeer donker en met een schrander gelaat, vormden zij een paar, dat de bewonderende blikken van alle gasten tot zich trok.

En toch — voor een nauwkeurig toeschouwer zou het hebben geschenen, alsof er een waas van zwaarmoedigheid over het jeugdig gelaat van het jonge meisje verspreid lag.

Een onbestemde trek van droefheid gleed nu en dan langs haar lief gelaat en dan schenen haar prachtige donkere oogen voor korten tijd schichtig door de zaal te dwalen.

Haar vader stond in een hoek van de groote

balzaal druk te praten met eenige beursvrienden.

Hij was een kleine man, van omstreeks zestigjarigen leeftijd.

Zijn gitzwart haar was blijkbaar gevefd, kort afgeknipt en daalde in een punt tot op het midden van zijn laag voorhoofd neer.

Hij had buitengewoon breede schouders voor zijn lengte, en liep eenigszins gebogen.

Opvallend waren zijn lange armen en buitengewoon groote handen.

Zijn oogen waren klein en lagen diep in hun kassen.

Een sterk gebogen, scherpe neus deed zijn gelaat eenigszins op dat van een havik gelijken.

Zijn dikke vingers schitterden van diamanten in de talrijke ringen die hij droeg.

Nu en dan bleef zijn blik, die rusteloos door de zaal dwaalde, een oogenblik op het gelaat van zijn dochter gevestigd, en dan verkregen zijne trekken eensklaps een geheel andere uitdrukking.

Zijn oogen verloren hun stekenden blik, zij verkregen een teedere uitdrukking en zijn gelaat drukte een innige liefde voor zijn kind uit.

Soms was hij zelfs zoo in de aanschouwing van zijn bevallige dochter verdiept, dat degeen, met wien hij sprak, zijn woorden tweemaal moest herhalen.

Het was omstreeks tien uur in den avond toen een lakei in den ontvangstsalon, waar een zuster van Edward Prendergast (zijn vrouw was sedert eenige jaren overleden) de honneurs waarnam, de komst aankondigde van een nieuw paar gasten.

Luid klonk zijn stem door het vertrek:

— Lord William Aberdeen en mijnheer Charles Brand!

Hetzelfde oogenblik traden de beide aangekondigde gasten binnen.

De luide gesprekken in het vertrek gingen aanstonds tot gefluister over.

De twee binnentredenden behoorden dan ook tot de meest genoemde mannen in geheel Londen.

De eerste om zich zelfs wille, de tweede als diens onafscheidelijke vriend en medewerker, omdat daardoor ook op hem iets afstraalde van den roem van den grooten philanthroop, die niet alleen in Londen, maar zelfs in geheel Engeland bekend was om zijn fabelachtige rijkdommen en het ongewone gebruik, dat hij daarvan maakte.

Lord William Aberdeen was minstens zes voet lang.

Hij had een kaarsrechte houding, en ofschoon zijn haar reeds eenigszins begon te grijzen, schitterden zijn oogen nog met al het vuur der jeugd.

Zijn onbewogen, meestal strak gelaat, glim-

lachte slechts zelden als hij zich in gezelschap bevond, en het scheen wel, dat de monocle, die in zijn rechteroog geklemd was, daar door een zonderlinge speling der natuur was vastgegroeid.

Zijn metgezel was bijna een hoofd kleiner, jonger, met blozend gelaat, waarin groote blauwe oogen schitterden.

De beide heeren, met buitengewone smaak gekleed, bewogen zich met het grootste gemak te midden van het gezelschap.

Zij haastten zich de zuster van den bankier te begroeten, wisselden eenige beleefde woorden met haar en maakten toen weer plaats voor andere late gasten.

Vervolgens richtten zij hun schreden naar de balzaal, waar het nu zeer druk was.

Ook hier waren dadelijk aller oogen op Lord William Aberdeen gevestigd.

Hij scheen hiervan echter volstrekt niets te bemerken, en richtte zijn schreden aanstonds naar Maud Prendergast, die tijdens een pauze met eenige vriendinnen stond te praten.

Aanstonds verliet het jonge meisje de dames, om den hooggeschaten gast eenige schreden tegemoet te gaan en hem beide handen toe te steken.

— Wat doet het mij een genoegen, dat gij gekomen zijt, Mylord! riep zij uit. Men had mij reeds medegedeeld, dat gij niet gaarne in gezelschap vertoeft en liefst als een soort kluisenaar zoudt leven.

— Als men dat zegt, Miss, dan heeft men misschien niet geheel en al ongelijk, ofschoon er toch overdrijving in het spel is. Ik had echter bijzondere redenen op dit feest tegenwoordig te zijn! zoo voegde hij er aan toe, terwijl er een zonderlinge, nauw merkbare glimlach over zijn strak gelaat gleed.

— Gij komt toch hoop ik met mijn vader niet over zaken spreken, Mylord? riep het jonge meisje verschrikt uit.

— Neen — daarvoor is het nu geloof ik niet de aangewezen tijd! antwoordde Raffles, zonder dat het vreemde glimlachje van zijn lippen week. Ik kom eigenlijk meer om het fraaie huis eens wat beter te bezien, dat uw vader nog niet lang geleden gekocht heeft!

— Dus mijn persoontje schijnt u minder belang in te boezemen? zeide het jonge meisje pruilend, terwijl zij den edelman een blik uit haar schoone oogen toewierp.

— Het spreekt vanzelf, Miss, dat gij in het kostbaarste huis steeds de schoonste parel zoudt blijven! hernam Zijne Lordschap, terwijl hij een hoffelijke buiging maakte, maar even koel en afgemeten, alsof hij tegen een wildvreemde sprak.

Het meisje schudde onmerkbaar het hoofd en mompelde in zich zelf:

— Koud als ijs! Zou hij dan nooit ontdooien?

Daarop wisselde zij nog eenige woorden met den gast en richtte zich toen weer tot haar vriendinnen.

Charles Brand had zich gedurende dat tooneeltje op een bescheiden afstand gehouden.

Hij voegde zich weer bij zijn vriend, en beiden begaven zich naar een hoek van de zaal, vanwaar zij het gewoel gemakkelijk konden gadeslaan, terwijl zij zelf niet al te veel in het oog vielen.

Zwijgend bleven zij eenigen tijd het dansen gade slaan.

Wil jij niet dansen, beste Charles? vroeg Lord Aberdeen eindelijk op gedempten toon.

— Ik blijf liever bij je! antwoordde de jonge man even zacht.

— Nu, er valt genoeg te zien! hernam Lord Aberdeen. Er bevindt zich op dit oogenblik in deze zaal zeer veel rijkdom en zelfs eenige geest.

— Om van de schoonheid maar te zwijgen! voegde Charles er aan toe. Hoe vind je de dochter des huizes?

— Een zeer bevallig meisje! antwoordde Raffles onverschillig.

— Maar je zegt dat op een toon, alsof je het niet meent! riep Charles Brand verontwaardigd uit. Ik vind haar werkelijk zeer bekoorlijk, alleen schijnt het mij toe, alsof er een waas van melancholie over haar gelaat verspreid ligt.

— Nu goed dan, hernam zijne Lordschap terwijl er een flauwe glimlach om zijn dunne lippen verscheen, ik wil wel erkennen dat zij een zeer lief gelaat heeft. Ik ga zelfs verder en wil toestemmen, dat haar aanstaande een benijdenswaardig mensch is, en niet alleen om de rijkdommen die hem te wachten staan! Ik moet je echter eerlijk bekennen, dat de vader mij op dit oogenblik wel zooveel belanginboezemt als de dochter.

— En toch is onze goede vriend Prendergast verre van mooi te noemen! fluisterde Charles.

— Zeg maar gerust, dat hij een gelaat heeft om kleine kinderen mee naar bed te jagen.

— Is hij werkelijk zoo rijk als men zegt, Edward? vroeg Charles op gedempten toon.

— Hij kent zijn eigen rijkdom niet!

— Heeft hij dat niet met zijn bankierszaak verdiend?

— Dat denk ik haast wel! Voor zoover ik weet woont hij reeds twintig jaar in Londen.

— Waar komt hij eigenlijk vandaan?

— Ik hoor, dat hij in Australië heeft gewoond, voor hij naar Engeland kwam. Maar het fijne weet ik niet van de zaak. Dat interesseert mij trouwens minder. De hoofdzaak is, dat hij buitengewoon veel geld heeft, waar-

schijnlijk op niet al te eerlijke manier verworven, en dat ik hem daarvan zal trachten te ontdoen — tenminste van een flink gedeelte ervan.

Inderdaad, achter het mom van Lord William Aberdeen verborg zich niemand anders dan Lord Edward Lister, anders genaamd John Raffles — de Groote Onbekende — en de wanhoo van heel Scotland-Yard en in 't bijzonder van zijn hoofd-Inspecteur Baxter.

Terwijl Lord Aberdeen deze laatste opmerking maakte was er een bediende op den drempel van de deur van de balzaal verschenen, die zoekend rondkeek.

Eindelijk scheen hij te hebben gevonden, wat hij zocht.

Hij ging op den heer des huizes toe, die op nauwelijks tien pas afstands van de deur stond en bleef daar bescheiden wachten totdat de bankier hem in het oog had gekregen.

Deze wendde zich eindelijk naar den bediende en scheen hem te vragen wat hij wilde.

De bediende sprak slechts eenige woorden, maar die een buitengewone uitwerking op den bankier scheen uit te oefenen.

Hij bracht met een snelle beweging de hand naar de borst, wankelde even, en leunde toen zwaar op den schouder van den blijkbaar zeer verwonderden bediende.

Zijn dik gelaat was aschvaal geworden.

Maar daarop scheen hij zich te herstellen en gaf den bediende snel eenige bevelen.

Hoe kort dit tooneeltje ook had geduurd, Lord Aberdeen had er geen enkel onderdeel van gemist.

Zijn scherpe grijze oogen staarden nog steeds naar de deur, waarachter de bankier reeds verdwenen was.

Toen wendde hij zich tot Charles Brand en zeide zacht:

— Onze brave vriend schijnt daar een boodschap te hebben gekregen, die hem alles behalve vermaakt heeft.

— Vermaakt heeft? herhaalde Charles. Zeg maar gerust dat de man er uitzag alsof hij den duivel in levenden lijve had gezien! Wat zou hem in 's hemelsnaam zoo hebben kunnen ontroeren?

— Dat is moeilijk te zeggen! antwoordde Lord Aberdeen zachtjes. Maar ik vermoed, dat de bediende, die blijkbaar zelf volstrekt niet verschrikt was, hem een of anderen bezoeker heeft aangekondigd, wiens naam hem zoo ontzet heeft. Ik gaf er wat voor als ik den naam van dien bezoeker kende.

— Vraag het aanstonds aan den bediende! opperde Charles.

— Ik denk dat dat niet veel zou geven! hernam Raffles. De bezoeker heeft misschien zijn naam niet eens genoemd, maar alleen het land of de stad waar hij vandaan komt.

De beide vrienden waren onder het spreken langzaam naar de groote deur geloopt.

Het duurde echter bijna een kwartier alvorens zij deze bereikt hadden, zoo vol was het in de groote balzaal.

Juist toen zij daar waren, werd de deur weer geopend en trad de bankier binnen.

Zijn gelaat was nog altijd zeer bleek en hij had een zakdoek in de hand, waarmee hij zijn voorhoofd afbette.

Hij trachtte zich echter blijkbaar heel gewoon voor te doen, ofschoon het aan het scherpe oog van Lord Aberdeen niet ontging dat Prendergast ten prooi was aan een hevige opwindning.

Deze trok zijn vriend snel mede in een hoek van het vertrek en zeide toen fluisterend:

— En laat ons nu het huis eens doorloopen want ik moet er de richting van leeren kennen.

— Zou dat geen opzien baren? vroeg Charles.

— Wel neen! Het komt immers meermalen voor, ten huize van zoo'n rijk man als Edward Prendergast, dat de gasten eens rondkijken! Onze vriend is een parvenu en ik ben er zeker van, dat hij ons dat niet eens zou kwalijk nemen.

De beide vrienden verlieten het vertrek en dwaalden, zonder dat iemand er op lette, de trap af.

Ook hier waren alle vertrekken helder verlicht.

Nu en dan ontmoetten zij een bediende, die een blad met ververschingen droeg.

Zij bereikten een reeks in elkander loopende vertrekken, waarvan alle deuren wijd geopend waren.

Zij konden ongehinderd binnentreden.

Trouwens waren zij niet de eenige bezoekers, want het bleek nu, dat een aantal andere gasten, aangevoerd door den bottelier, die als een soort gids fungeerde, het geheele huis bezochten.

Zij bleven echter op eenigen afstand, zoodat zij gelegenheid hadden, op hun gemak de inrichting van het huis te bestudeeren.

Op deze verdieping bevonden zich een met overdadige weelde ingerichte schilderijenzaal, een buitengewoon fraaie bibliotheek, die eenige duizenden boeken bevatte, welke echter blijkbaar zelden of nooit ter hand werden genomen,

de particuliere werkkamer van Edward Prendergast, een in Arabischen stijl gemeubelde rookkamer en nog eenige andere vertrekken, die blijkbaar geen bepaald doel hadden.

Lord Aberdeen had met zijn geoeffenden blik al spoedig bemerkt, waar het zwakke punt in de vesting was.

De werkkamer bevond zich namelijk geheel aan het einde van de vertrekkenreeks, en het moest niet zoo moeilijk zijn, er van de tuinzijde in door te dringen, daar zich hier twee groote ramen bevonden, die weliswaar met een luik gesloten schenen te kunnen worden, een omstandigheid echter, die voor een man als hij geen bezwaar kon opleveren.

Bovendien kwam dit vertrek met een deur uit op de breede gang, die blijkbaar midden door het huis liep en de twee rijen vertrekken van elkander scheidde.

Charles zag hoe zijn vriend van tijd tot tijd tevreden knikte en eenige woorden van voldoening scheen te mompelen.

Nadat zij nauwelijks een half uur hadden rondgelopen, begaven zij zich weer naar de balzaal.

Reeds schenen er eenige gasten te zijn vertrokken, want het was minder vol en minder warm in de zaal.

Juist hadden de beide vrienden weer in hun hoekje plaats genomen, toen de deur weer geopend werd, en Edward Prendergast binnen trad.

Hij was buitengewoon bleek.

In de rechterhand hield hij nog den zakdoek geklemd, dien hij nu en dan met een haastig gebaar naar het voorhoofd bracht.

Het scherpe oog van zijn Lordschap merkte op, dat die hand hevig trilde.

De Groote Onbekende wierp een blik op zijn metgezel en fluisterde toen:

— Ik zou wel eens willen weten welk avontuur ons aanstaand slachtoffer in dat half uur heeft beleefd.

— Hoe zoo? vroeg Charles.

— Wel, de man ziet er uit, alsof hij zooeven een onderhoud heeft gehad met den duivel in eigen persoon.

HOOFDSTUK II.

EEN REEKS INBRAKEN.

Twee dagen waren sinds het verlovingsbal ten huize van den schatrijken bankier voorbijgegaan.

Het was op den ochtend van den derden dag, dat Charles een lichten kreet van verbazing slaakte, terwijl hij van de „Times” opzag, welke hij in de hand hield en zijn vriend met eenige ongerustheid in zijn blauwe oogen aankeek.

De beide vrienden zaten aan het ontbijt, in de eetkamer, welker ramen op het park uit-zagen.

Raffles beantwoordde zijn blik met een vragend gebaar en zeide toen spottend:

— Wat is er aan de hand? Je wilt toch niet zeggen, dat er iets in onze deftige „Times” staat, waarvan een man als jij kunt schrikken.

Schrikken is nu het woord juist niet! Toch ben ik eenigszins verbaasd — en ook een weinig ongerust!

— Laat eens hooren!

— Er is ingebroken bij Prendergast!

— Maar dat is vrij onaangenaam! riep Raffles uit. Ik wilde wel, dat men zich niet met mijn zaken bemoeide!

— Hoor eens, beste Edward, riep Charles lachend, dan zou je verstandig hebben gedaan, indien je een advertentie in de bladen had doen opnemen, waarin ongeveer het volgende te lezen stond: „John Raffles is voornemens dezen dag in te breken bij den bankier Edward Prendergast. In verband hiermede verzoekt hij eventueel gegadigden beleefd, zich van inmenging te onthouden. Hij is te zijner tijd gaarne bereid deze inschikkelijkheid met een contra beleefdheid te beantwoorden.” Maar je hebt dit niet gedaan, en zoo heb je eigenlijk niet het recht je te beklagen!

— Alles goed en wel — maar nu heeft men mij het gras voor de voeten weggemaaid. De heeren zullen wel niets voor mij hebben overgelaten.

— Pardon, daarin vergis je je toch. Ze hebben integendeel niets meegenomen — tenminste als wij hier in het meervoud spreken, wat nog volstrekt niet zeker is. De heer Baxter tenminste gelooft, dat het er maar één is geweest.

— Heeft hij een spoor gevonden?

— Volstrekt niet! En omdat hij dat niet gedaan heeft, gelooft hij — dat jij de dader bent!

Raffles schudde afkeurend het hoofd.

— Het gaat met de geestesgesteldheid van onzen goeden hoofdinspecteur hard bergafwaarts! bromde hij toen. De ongelukkige schijnt overal den Grooten Onbekende te zien!

— Ik weet niet of hij de manie wel zoover drijft! riep hij toen uit. Maar in dit geval is hij vast overtuigd, dat het jouw werk was.

— Maar de man beleedigt mij! riep Raffles op verontwaardigden toon. Hoe kan hij in 'shemelsnaam zeggen, dat ik hier de hand in heb gehad, als er niets is meegenomen. Ik zou in staat zijn om hem wegens een grove beleediging op een tweegevecht te dagen. De inbrekers zijn dus waarschijnlijk tijdens hun werk overvallen?

— In het geheel niet! Zij zijn, of hij is even ongemerkt heengegaan, als hij gekomen is.

Raffles zette groote oogen op.

— Maar mijn hemel — waarom heeft de ezel dan niets mee kunnen nemen? riep hij uit. Dat doet toch geen inbreker met eere! Hij zal het toch tenminste wel geprobeerd hebben?

— Wat dat betreft kan ik je gerust stellen! antwoordde Charles glimlachend. De werk-kamer van Edward Prendergast was geheel en al onderste boven gehaald. Men kon zien, dat er iemand aan den gang was geweest, die alle kasten en laden naar geldswaarde onderzocht had!

— En was er niets?

— Zeker, er lag wat papierengeld in een der opengebroken laden van de schrijftafel!

— Nu — dan is de man tenminste niet geheel en al platzak weggegaan! antwoordde Raffles.

— Ik moet je alweer tegenspreken, merkte Charles op kalmen toon op. De biljetten lagen namelijk alle onaangeroerd in de lade....

Nu was het de beurt van Raffles, om een lichten kreet van verbazing te slaken!

Zijn grijze oogen schitterden.

— Dat is heel zonderling! zeide hij.

— Nietwaar? Nu zul je mijn uitroep van daareven reeds beter begrijpen!

— Veel beter althans dan de handelwijze van dezen wonderlijken inbreker, die ergers binnendringt, een geheele kamer onderste boven haalt, eindelijk een lade vindt, waarin wat van waarde ligt, en die kalm onaangeroerd liggen laat! Je zult met mij eens zijn, dat dit voor een beroepsdief al heel eigenaardig is.

De beide vrienden zwegen een oogenblik. Toen hernam Raffles:

— En geen enkel spoor zeg je? Geen aanwijzing? Geen achtergelaten voorwerp?

— Niets van dien aard!

— Zijn er geen andere kamers door den inbreker bezocht? — want ik heb een voor gevoel dat het er slechts één is geweest.

— Neen, hij is nergens anders geweest dan in dit vertrek.

— Wonderlijk! Wonderlijk! bromde Raffles in zich zelf, terwijl hij zijn thee leeg dronk en het fijne Chineesche kopje langzaam weer neerzette.

Toen vroeg hij levendig:

— Staat er niets in de „Times” van onzen vriend den bankier zelf? Is hij niet ondervraagd?

— O ja! Maar hij scheen zeer zenuwachtig te zijn en Baxter had de grootste moeite de noodige inlichtingen uit hem te krijgen. Hij verklaarde dit door op zijn geschokte zenuwen te wijzen.

— Ja, ik kan mij voorstellen, dat de zenuwen van den armen man door zulk een voorval sterk worden aangegrepen! zeide Raffles op drogen toon.

Toen vervolgde hij, terwijl hij Charles scherp aankeek:

— Heb jij je al eenig denkbeeld gevormd omtrent deze zonderlinge zaak?

Charles streek zich met de hand over het voorhoofd, alvorens te antwoorden:

— Ik moet je bekennen, dat het mij vrij duister is! Een inbreker die bankbiljetten ter waarde van eenige honderden ponden sterling in een lade laat liggen — het is zeker wat nieuws!

— Nietwaar? vroeg Raffles ironisch. Het is in de annalen der inbrekerskunst nog maar zeer weinig voorgekomen. Misschien was ook de inbreker zelf een weinig zenuwachtig.

— Welnu, wat denk je ervan?

Charles scheen ingespannen na te denken. Toen maakte hij een wanhopig gebaar en riep uit:

— Ik zal het moeten opgeven! Het eenige wat ik mij kan denken is — dat Prendergast de inbraak zelf bedacht en uitgevoerd heeft!

— Dat zou niet geheel onmogelijk zijn — zooiets is meer voorgekomen! zeide Raffles. Wij zouden dan echter moeten aannemen, dat zijn financiën zich in bijzonder slechten toestand bevinden, en ik weet juist uit betrouwbare bron, dat zij integendeel nooit zoo goed zijn geweest als thans.

— Welnu, beste Edward, dan vervalt mijn veronderstelling — en dan geef ik het op. Wat is jouw inzicht?

— Als ik geheel eerlijk moet zijn, kan ik je daarop alleen antwoorden, dat ik het evenmin weet! Ik vind het alleen zeer merkwaardig, en dat is voorloopig alles. Maar dat ge-

loof ik wel vast te kunnen zeggen, dat onze inbreker geen beroepsdief is geweest — althans niet bij deze gelegenheid!

— Het is goed dat je er deze beperking bij maakt, Edward, want het blijkt uit het onderzoek in het geheele huis, dat de man integendeel met verbazende behendigheid is te werk gegaan. Hij moet door een tuimelaam aan de tuinzijde zijn binnengedrongen, nadat hij den waakhond verschalkt had.

Raffles keek verrast op.

— Was er een hond, zeg je?

— Ja, en het dier heeft niet het minste teken van leven gegeven, sterker nog — Sullivan, de inspecteur van Scotland Yard, verzekert dat hij kan bewijzen, dat het dier met den inbreker is meegeloopen! In de werk-kamer lagen een paar stukjes hondenbrood op den vloer, terwijl het toch vaststaat, dat het dier gisteren nacht, zooals gewoonlijk, los in zijn hok bij den tuinmuur lag.

De oogen van den Grooten Onbekende glansden op zonderlinge wijze.

— Wel, zeide hij. Dat maakt de zaak reeds vrij wat aantrekkelijker!

— Aantrekkelijker — dat is mogelijk! Maar ook duidelijker?

— Misschien wel! antwoordde Raffles op eigenaardigen toon. Nu, wellicht hooren wij er later nog wel meer van!

— Laat je je plan nu varen?

— Het valt me niet in! antwoordde Raffles kalm. Je hebt immers gelezen, dat de man niets heeft medegenomen? Welnu — daarmee vervalt het motief, dat mij van een bezoek aan het prachtige huis van den bankier zou kunnen afhouden.

Met deze woorden stond Raffles op en begaf zich naar zijn werkvertrek, waar hij zich verdiepte in de lezing van zijn particuliere correspondentie, welke reeds van tevoren zorgvuldig door Charles was geschikt en van aantekeningen voorzien.

Den volgenden dag herhaalde zich aan de ontbijttafel van de prachtige villa bijna hetzelfde tooneeltje.

Maar nu was de kreet van verbazing, welken Charles slaakte, heel wat luider.

De jeugdige vriend van Zijne Lordschap was zelfs zoo verwonderd, dat zijn mes met een kletterenden slag op het tafelblad neer viel.

— Wat is er aan de hand? vroeg Raffles bedaard.

Maar dat vraag ik ook! Waarschijnlijk een tweede inbraak bij den bankier?

— Je hebt het geraden! antwoordde Charles opgewonden. Maar hoe weet je dat in 's hemels-naam?

— Ik weet het volstrekt niet, maar ik ver-

moedde wel zoo iets! De inbreker is nu zeker ergens anders geweest?

— Dat is hij ook! antwoordde Charles op levendigen toon. Maar hoe drommel kan je weten....?"

— Ook dit wist ik niet, beste jongen. Het is louter combinatie. Waar is onze hardnekkige inbreker ditmaal geweest?

— Dezen keer is de bibliotheek het hoofdoel van zijn tocht geweest. Hij schijnt namelijk ook in andere vertrekken te zijn doorgedrongen, waarvan men het slot geforceerd vond, zonder dat er echter iets overhoop was gehaald. Daar-entegen waren de kasten en een schrijftafel in de bibliotheek blijkbaar grondig onderzocht.

— Zoodat de inbreker ook deze keer met leege handen is huiswaarts gekeerd? vroeg Raffles, terwijl hij de asch van zijn sigaret tippte en den jongen man doordringend aankeek.

— Er wordt zelfs geen theelepeltje vermist! antwoordde Charles.

— En de hond?

— De hond is in de bibliotheek geweest! De beide vrienden zwegen even.

Toen hernam Raffles nadenkend:

— Het spreekt vanzelf, dat hier iets achter zit! Niemand breekt louter voor zijn plezier in — John Raffles misschien uitgezonderd. Als men dus niet om geld komt, dan komt men om iets anders! Blijft slechts de vraag: om wat? Maar hoe dit ook zij — onze goede vriend maakte onze onderneming er niet gemakkelijker op!

— Zie je er dan van af?

— Er van afzien, Charles? Hoe heb ik het nu met je? riep Raffles spottend uit. Heb ik ooit van zulk een zaak afstand gedaan, omdat zij met moeilijkheden verbonden was?

— Neen, eerder het tegendeel! Maar je zult 't wel met mij eens zijn, dat de gevaren ditmaal in buitengewone mate zijn toegenomen! Het is dunkt mij duidelijk, dat Prendergast aan de politie verzocht zal hebben gedurende eenigen tijd althans zijn huis nauwkeurig te bewaken!

— Daaraan behoef je niet te twifelen!

— Welnu dan?

— Welnu, dan is het aan ons, om de politie op een dwaalspoor te brengen, om den tuin te leiden, te bedotten, of hoe je het anders wilt noemen.

— Maar als we de derde inbraak nu eens niet afwachten en onzen slag eerder trachten te slaan?

— Haha, jij denkt dus ook, dat onze man wel terug zal komen? riep Raffles uit.

— Dat begin ik ook te gelooven, Edward! Tenminste — wanneer hij in de bibliotheek niet heeft gevonden wat hij zocht.

— Is Prendergast weer ondervraagd?

— Ja — met nog minder resultaat dan den vorigen dag. De man scheen geheel buiten

zinnen te zijn. Zijn dochter moest hem vergezellen en voor hem antwoorden!

— En verklaarde hij iets te vermissen?

— Niets!

— Nu, dan is het dunkt mij duidelijk, dat de man terugkeert. Als hij het vannacht niet doet — dan doet hij het toch zeker morgen! Wat hij er zoekt, dat weet ik niet, maar het moet iets van belang zijn, anders zou hij niet zoo halsstarrig zijn.

Raffles zweeg even en scheen ingespannen te denken.

Toen hernam hij:

— Wij zullen dezen nacht nog niet gaan! Misschien is het toch wel wat al te gevaarlijk, als er op één nacht van twee kanten tegelijk wordt ingebroken! Laat ons de zaak vooral niet overdrijven!

— Ik ben het volmaakt met je eens, Edward! riep Charles haastig uit, die maar al te verheugd was, dat zijn vriend afzag van een plan, hetwelk hij voor zich zelf als „onuitvoerbaar” kenmerkte.

— Als de man vannacht niet terugkeert, zoo vervolgde Raffles, dan kunnen wij later nog altijd gaan, wanneer het politietoezicht wat is verminderd. Misschien geeft hij zijn pogingen wel geheel en al op — ofschoon ik dat niet geloof.

De beide vrienden spraken nog eenigen tijd over het zonderlinge geval door, dat de aandacht van Raffles ten zeerste scheen te boeien.

Zij brachten dien avond door in een van de grootste theaters van de stad en vertoefden daarna nog eenigen tijd in de Windsor Club, waarvan Lord William Aberdeen vice-president was.

Zij stonden den volgenden morgen pas vrij laat op en zoodra zij in de eetzaal waren binnengetreden, greep Charles naar de ochtendbladen.

Raffles volgde zijn bewegingen met gespannen aandacht, ofschoon er op zijn strak gelaat niet de minste gemoedsbeweging viel te bespeuren.

Eindelijk legde Charles het blad weer neer.

— Is er iets gebeurd? vroeg Raffles.

— Niets!

— Nu, dan heeft mijn voorgevoel mij bedrogen, wij hadden in den afgelopen nacht onzen slag kunnen slaan.

— Ik denk dat de zonderlinge inbreker eindelijk zijn poging heeft opgegeven en dat wij er wel niets meer van zullen hooren! meende Charles.

— En ik geloof, dat je je daarin bedriegt! hernam Raffles op ernstigen toon. Een man die tot twee keeren toe waagt zich aan de kogel van een surveilleerenden agent bloot te stellen, die geeft zijn poging, die voor hem blijkbaar van het grootste gewicht is — niet zoo spoedig op. Neen, neen, ik ben er vast van overtuigd, dat de zaak hiermede niet uit is!

HOOFDSTUK III.

DE ZAKEN VAN DEN BANKIER PRENDERGAST.

Ongeveer een week was na deze gebeurtenissen verlopen.

De zonderlinge inbreker had niets meer van zich laten hooren.

En toch scheen Prendergast zich slechts langzaam te herstellen van de hevige aandoeningen, welke de tweevoudige inbraak bij hem had gewekt.

Hij scheen zeer schrikachtig te zijn geworden en zijne bedienden hadden het in dien tijd zwaar te verduren.

Zonder geldige redenen had hij twee hunner, ondanks de smeebeden zijner dochter, op staanden voet heengezonden, daartoe gedreven door een onverklaarbare vrees, die zich telkens op andere wijze uitte.

Zoo sloot hij zich soms uren achtereen in zijn werkkamer op, met streng bevel, hem onder geen voorwendsel te storen.

Maud Prendergast sloop dan wel door de gang tot voor de deur van het vertrek en boog het hoofd om door het sleutelgat te luisteren.

Maar het arme ongeruste meisje vernam niets anders dan het eentonig heen en weer loopen van haar vader, een half uur, drie kwartier aan één stuk, zonder ophouden.

Nu en dan mompelde de bankier in zich zelf eenige woorden, die zij echter onmogelijk kon verstaan.

Enkele malen had het haar toegeschenen, alsof hij plotseling in een op hoogen drifttoon gevoerd twistgesprek met een tweeden persoon in het vertrek uitbarstte.

Zij luisterde dan met verdubbelde aandacht, maar spoedig daalde de stem van den bankier weer tot een onduidelijk gemompel.

Het spreekt vanzelf dat John Raffles van deze verandering in de uiterlijke handelwijze van den bankier nauwkeurig op de hoogte was.

Er ontging maar weinig aan het valkenoog van den Grooten Onbekende!

Acht dagen na de laatste inbraak bracht hij voor het eerst weer een bezoek ten huize van den bankier.

Juist toen hij aangebeld had, werd de deur geopend en duwde de huisknecht een fatsoenlijk, maar zeer eenvoudig gekleede vrouw, van omstreeks veertigjarigen leeftijd, met een bleek, vermagerd gelaat, vrij onzacht de stoep af.

De man scheen zich eenigszins te geneeren, dat de bezoeker hem hierbij betrapte en mompelde als ter verontschuldiging:

— Een opdringerige klant van mijn meester, Mylord! Zij maakt het hem voortdurend lastig.

— Zijt gij niet Miss Banker? vroeg Raffles op vriendelijken toon, terwijl hij zich tot de vrouw wendde, die hij reeds eenige malen in de vestibule van het bankgebouw had gezien.

De vrouw hief het vermagerde gelaat naar hem op, en knikte zwijgend.

Het volgende oogenblik was zij haastig de stoep afgegaan, voor Raffles nog iets kon zeggen.

Zoodra hij de vestibule was binnengetrepen, vroeg hij op zachten toon aan den bediende:

— Wat is er met haar, James?

— Ik weet het niet juist, Mylord! stotterde de man verlegen. Zij staat geloof ik in zakenbetrekkingen met mijn meester — en zij meent zich over hem te beklagen te hebben.

— Speculeert zij? vroeg Raffles als terloops, terwijl hij met zijn wandelstok speelde.

— Ja, Mylord, dat geloof ik haast wel!

— Welnu — dan is het half haar eigen schuld als zij verliest! hernam Raffles schouderophalend.

Even later diende de knecht hem bij den bankier en diens dochter aan.

Prendergast was in een week tijd jaren ouder geworden!

Zijn wangen waren ingevallen en hij liep in gebogen houding door de kamer, waarbij hij van tijd tot tijd een wanhopigen blik op zijn dochter wierp.

Het was alsof de bankier letterlijk bedelde om ieder blik van genegenheid van zijn dochter!

Met verwondering sloeg Raffles dit gade.

Het was hem bekend dat de bankier, die in zijn zaken voor een harteloos, ja zelfs voor een gewetenloos man geboekt stond, voor zijn dochter steeds de grootste liefde had gekoesterd, maar deze ziekelijke verteedering scheen hem onbegrijpelijk toe.

Nu en dan liep Edward Prendergast plotseling naar de plaats toe waar zijn dochter zat en legde zijn trillende rechterhand op haar zachte lokken.

Als het meisje dan de schoone oogen naar hem ophief en hem vriendelijk toeknikte, trok hij zijn hand schielijk weer terug en hervatte zijn rustelooze wandeling.

Raffles richtte eenige hoffelijke woorden tot de dochter des huizes en vroeg belang-

stellend, of zij zich reeds hersteld had van de aandoeningen van een week geleden.

— Ik vond het niet zoo erg, Mylord! antwoordde het meisje met heldere stem, terwijl zij vroolijk de lokken schudde. Men stelt zich dat altijd vreeselijker voor dan het is!

Maar — de kerels hadden u leed kunnen berokkenen! riep Raffles uit.

— Och neen! Mijn kamer is goed gesloten, en Iwan, mijn Russische hazewind, slaapt steeds naast mijn bed!

— Dat is zeker de waakhond, waarvan sprake was in de verslagen van de zaak? vroeg Raffles op onschuldigen toon.

— Welneen Mylord! riep het meisje schaterlachend. Hoe komt ge er bij! Iwan is nauwelijks anderhalf jaar oud en Sultan, onze waakhond, minstens achttien en misschien wel twintig!

Raffles wierp een snellen blik op den bankier.

Het scheen hem toe alsof deze een schichtig blik op zijn dochter had geworpen, als om haar het zwijgen op te leggen.

— Maar dan wil ik wel gelooven, dat de inbreker zich aan dien hond niet gestoord heeft! riep Raffles uit. Hij zal het oude dier eenvoudig aan den ketting hebben gelegd!

— O, neen, Mylord! Zoo goedig moet gij u nu Sultan weer niet voorstellen, hernam Maud. Hij is nog zeer krachtig voor zijn leeftijd en buitengewoon gevaarlijk voor dengeen die hem niet kent. Het is mij dan ook onbegrijpelijk hoe de inbreker niet door hem is aangevallen.

Weer gleed dezelfde schuwe blik uit de oogen van den bankier naar het gelaat van zijn dochter, die echter te veel aandacht schonk aan haar gesprek met Lord Aberdeen, dan dat zij had kunnen achtslaan op hetgeen haar vader deed.

Raffles echter had met eenige verbazing deze snelle blikken verrast.

Tevergeefs trachtte hij de oorzaak daarvan te doorgronden.

Toen klonk weer de heldere stem van het meisje:

— Ik was toen nog zeer jong, maar ik kan mij nog wel herinneren, dat wij Sultan reeds bezaten toen wij nog in Sydney woonden! Dat zal ongeveer vijftien jaar geleden zijn, nietwaar vader?

Nu draaide het jonge meisje het mooie hoofd naar den bankier om, en zag hem vragend aan.

Prendergast schraapte eenige malen zijn keel, en zeide toen op schorren toon:

— J-ja, kind — het moet wel bijna vijftien jaar geleden zijn. Ik — betwijfel echter of Mylord wel belang in dergelijke kleinigheden stelt!

— Toch wel, mijnheer Prendergast! merkte Raffles op levendigen toon op. Het verbaast

mij, dat een hond zoolang in uw dienst is. De meeste dieren kunnen niet tegen de verandering van klimaat!

— Sultan was een Engelsche hond, Mylord! hernam Maud. Wij hadden hem gekocht van een landsman, die op dat oogenblik erg om geld verlegen scheen te zijn — een zekere — wat vreemd — ik kan mij den naam niet meer herinneren. —

Nu gebeurde er iets onverwachts — de bankier slaakte een kreet, greep naar zijn keel, mompelde eenige woorden in een onbekende taal — en stormde het vertrek uit.

Maud keek haar vader verstomd na.

Om de lippen van Raffles speelde een eigenaardig glimlachje.

— Mijnheer uw vader schijnt nog altijd zeer onder den indruk van het gebeurde hier in huis te zijn, merkte hij eindelijk op. Ik hoop niet, dat het hem zal schaden!

Maud keek angstig naar de deur, waardoor haar vader zooeven was verdwenen.

— Ik vrees, dat vader het zich veel te veel aantrekt! Alles is toch goed afgelopen en —

Plotseling hield zij op en wierp een verschrikten blik op het plafond.

Boven klonken driftige voetstappen en het slaan van deuren.

— Wat doet vader nu weer in de kleine werkkamer? mompelde het jonge meisje bijna onhoorbaar. Daar is hij voortdurend in de laatste dagen!

— Werkt uw vader daar dan niet geregeld? vroeg Raffles belangstellend.

— Neen, Mylord! Sedert eenige dagen heeft hij daar een schrijftafel staan, en daar werkt hij nu vaak, om een reden welke ik niet begrijp! Zijn groote werkkamer is veel mooier en lichter.

— Een gril misschien! merkte Raffles als terloops op. Ik zelf verander ook wel eens de inrichting van mijn kamers.

Het meisje antwoordde niet, maar schudde droevig het hoofd.

— Ik weet niet, wat het is met mijn vader! mompelde zij. Die inbraken echter schijnen een ander man van hem te hebben gemaakt.

— Als het maar geen slechten invloed op zijn zaken heeft. Een bankier, vooral in onzen tijd, mag zijn gedachten door niets anders in beslag laten nemen, dan door zijn werk! En uw vader heeft het immers zeer druk?

— Ja, Mylord — drukker dan mij lief is! In den laatsten tijd komen hier lieden.... ik weet niet wat zij van mijn vader willen, maar ik hoor wel eens luid spreken beneden en dan wordt het mij zoo angstig om het hart.

— Doet uw vader veel zaken met particulieren, als ik vragen mag? vroeg Raffles op belangstellenden toon, terwijl hij het meisje met zijn scherpe blikken als doorboorde.

— Niet meer dan vroeger Mylord!

Het scheen een oogenblik alsof Maud nog iets wilde zeggen, maar zij scheen zich te bedenken en boog zwijsend het hoofd, terwijl zij haar kleine handen ineen wrong.

Op dat zelfde oogenblik moest Raffles denken aan de arme vrouw, die hij zooeven op de stoep was tegengekomen.

Gedurende al dien tijd hadden de stappen van den bankier rusteloos boven hun hoofd geklonken.

Thans hielden zij plotseling op en de scherpe ooren van Raffles hoorden, hoe er een stoel met een ruk verschoven werd en het blad van een schrijftafel werd geopend.

Toen bleef het eenigen tijd stil.

— Ik geloof dat ik begrijp, dat uw vader die kamer heeft uitgekozen, Miss! zeide Raffles glimlachend. Zij bevindt zich zeker dicht in de buurt van zijn slaapkamer.

— Ja, Mylord, daar vlak naast!

— Welnu, dan is het zeer begrijpelijk! Uw vader zal het op het oogenblik buitengewoon druk hebben, en misschien wil hij, als hij 's avonds zeer laat gewerkt heeft, slechts een paar schreden van zijn slaapkamer verwijderd zijn.

Het meisje antwoordde niet, maar schudde

langzaam het hoofd.

Toen stond hij zuchtend op.

— Ik weet het niet, Mylord — maar ik weet wel dat ik mijn vader niet meer herken. Sedert het bal ter gelegenheid van mijn verloving, is hij geheel en al veranderd.

Raffles wachtte nog eenigen tijd, in de meening, dat de bankier nog zou binnen komen, maar toen hij zich in die verwachting bedrogen zag, stond hij op en nam met eenige hoffelijke woorden afscheid.

Toen hij de vestibule doorliep, hoorde hij luide stemmen uit het vertrek, waar de kassier en eenige klerken van den bankier werkten.

Een luide, woedende mannenstem sprak blijkbaar aan één stuk door, en te vergeefs schenen de beambten van den kassier hem telkens in de rede te willen vallen.

Raffles bleef eenige seconden staan en vervolgde toen nadenkend zijn weg.

Een bediende kwam toesnellen en hield de deur voor hem open.

Raffles daalde de stoep af, onder het mompelen van de volgende woorden:

— Een schurk! Een driedubbele schurk, of mijn naam is geen Raffles.

HOOFDSTUK IV.

DE INBRAAK.

De auto van Zijne Lordschap stond op eenigen afstand te wachten.

Raffles wenkte Henderson den chauffeur, en spoedig had de prachtige wagen hem weer naar de villa in de Cromwellstreet teruggebracht.

Raffles begaf zich aanstonds naar een klein salon aan de straatzijde, waar Charles zich veel placht op te houden, wanneer hij alleen was en waar hij hem ook nu aantrof.

Charles wierp een blik op het ernstige geelaat van zijn vriend en vroeg nieuwsgierig:

— Heeft je bezoek eenig resultaat opgeleverd?

— Nu, ik weet in ieder geval al iets meer van onzen vriend. Ik durf zeggen, dat hij een buitengewoon groote schelm is!

— Hoe heb je dat zoo plotseling ontdekt? riep Charles verwonderd uit.

— Toen ik binnenkwam, ontmoette ik in de vestibule een vrouw, Banker geheeten, die wij daar wel eens meer hebben aangetroffen. Zij schijnt zaken met onzen vriend den bankier te doen, maar het voordeel schijnt tot dus-

verre alleen aan zijn kant te zijn geweest.

— Heeft hij haar bestolen?

— Ik weet zeker, dat hij haar bijna geheel heeft uitgeplunderd. De vrouw moet vroeger een klein kapitaaltje hebben gehad en dat is in zijn handen als was versmolten. Terwijl ik daar op bezoek was, schijnt de vrouw, die deze transacties niet voor haar man wilde weten, hem alles te hebben bekend, want toen ik vertrok, hoorde ik hem op een toon van hevige woede allerlei bedreigingen tegen hem uiten.

— En wat deden de klerken?

— Sommigen dreigden de politie te zullen halen, terwijl anderen blijkbaar poogden, hem met een zoet lijntje weg te krijgen.

— Hoe wist je, dat het de man van Miss Banker was?

— Omdat een der klerken hem voortdurend met dien naam aansprak! zeide Raffles glimlachend. Ik heb haar kort beluisterd, maar uit wat ik te hooren kreeg, heb ik al begrepen, dat Prendergast een doortrapte schurk is, die er zijn werk van maakt onnoozele menschen, die over eenig kapitaal beschikken, op te lichten.

Deze vrouw Banker bijvoorbeeld had aandeelen van hem gekocht in een maatschappij, die in het geheel niet schijnt te bestaan.

— Was zij het eenige slachtoffer? vroeg Charles vol belangstelling.

— Neen, dat geloof ik niet! Want haar echtgenoot haalde nog eenige andere gevallen van denzelfden aard aan.

— En is dat alles wat je ontdekt hebt?

— Neen, ik heb nog eenige andere merkwaardige dingen beleefd! Zoo weet ik bijvoorbeeld, dat de waakhond, wiens vreemd gedrag zelfs aan Baxter is opgevallen, ruim twintig jaar oud is en uit Australië hierheen is gebracht. Het dier was daar door Prendergast gekocht van een Engelschman, die om geld verlegen was!

— Welnu? Wat zou dat?

— Wel, voor het oogenblik beteekent het misschien niet veel, maar in ieder geval is het de zaak het te onthouden. Het jonge meisje vertelde mij, dat het dier ondanks zijn leeftijd zeer woest is en zeker niet met een vreemdeling zou meelopen.

Charles boog nadenkend het hoofd.

Toen hernam hij:

— Ja, het is een vreemde zaak. Die beide inbraken zoo kort achter elkaar, de hond die volstrekt niets doet. — —

— Dan is er nog iets! zoo viel Raffles hem in de rede. Onze vriend heeft namelijk om een onnaspeurelijke reden, onnaspeurlijk ten minste voor ons, zijn werkkamer plotseling naar een hooger gelegen verdieping overgebracht. Ik hoorde hem daar langen tijd op en neer loopen!

— Was hij je dan niet komen begroeten?

— Zeker, maar hij was plotseling, en blijkbaar aan groote ontroering ten prooi, weer verdwenen, juist toen zijn dochter over Australië en over het geval van dien hond aan het spreken was. En nu ik het mij wel herinner.... ja, ja.... zoo was het! Maud Prendergast wilde juist toen den naam noemen van den man, van wien de hond gekocht was, toen de bankier plotseling zoo wit werd als een doek en het vertrek uitsnelde. Daarna heb ik hem niet weer terug gezien.

— Dat is heel wonderlijk! riep Charles hoofdschuddend, wat kan den man daartoe bewogen hebben!

Raffles staarde eenigen tijd naar buiten, voor hij langzaam antwoordde:

— Ik kan er maar één reden voor vinden! Ik heb je al eens gezegd, dat ik vermoed, dat de inbreker in het huis van den bankier iets anders komt zoeken dan geld! Het is een vreemde zaak! Ga zelf maar eens na: men stelt zich tot twee keer achter elkaar aan groot gevaar bloot, om dan per slot van rekening volstrekt geen geldswaarde mee te nemen.

Neen, hier moet iets anders achter schuilen.

Op dit oogenblik werd er op de deur geklopt en bracht de oude Gaston de middagbladen binnen.

Raffles nam schielijk de „Times” van het presenteerblad en begon hem haastig in te zien.

Plotseling slaakte hij een kreet van vol-doening.

— Al weder een schakel in de keten riep hij uit.

— Wat is er? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Wat er is? Prendergast gaat de plaat poetsen. Luister maar eens, het zijn maar een paar regels:

Naar wij met stelligheid vernemen, koestert onze stadgenoot, de Bankier Edward Prendergast, het voornemen om ons land te verlaten. De nieuwe woonplaats van den heer Prendergast konden wij echter niet te weten komen.

Raffles keek van het blad op en keek Charles vragend aan.

— De „Times” is een goed blad, nietwaar? vroeg hij eindelijk.

— Een voortreffelijk blad! antwoordde Charles eenigszins verbluft. Zijn reporters behooren immers tot de besten van de geheele wereld.

— Zonder twijfel, maar waarom vraag je dat?

— Omdat die heeren het blijkbaar wel ontdekt hebben, dat Prendergast zoo plotseling wil vertrekken, maar ondanks al hun scherpzinnigheid niet te weten konden komen, wat het doel van zijn reis is.

— Nu, wat leid je daaruit af?

— Niets anders, dan dat de bankier dat doel streng geheim wenscht te houden. Blijkbaar weten zelfs zijn meest vertrouwde beambten het niet. En als men er hem naar vroeg dan geloof ik zeker, dat hij allesbehalve te spreken zou zijn over dit berichtje in de „Times”. Ik geloof niet, dat hij het aange-naam zal vinden, dat zijn voornemen om te vluchten wereldkundig is geworden.

— Om te vluchten zeg je? riep Charles uit.

— Ja Charles! De man gaat op de vlucht — dat is voor mij zonder twijfel. En als men op zijn leeftijd en beschikkend over zulk een fortuin met de Noorderzon vertrekt, dan moet daarvoor een zeer ernstige reden zijn.

— Maar weet je wat mij daar invalt? zeide Charles, terwijl hij zijne stem liet dalen.

— Laat eens hooren?

— Wij zullen ons moeten haasten, als wij bij ons plan blijven om den inhoud van zijn brandkast aan een onderzoek te onderwerpen.

— Een zeer juiste opmerking! zeide Raffles. Ik ben dan ook voornemens nog vannacht onzen slag te slaan.

Raffles had dit met zooveel nadruk gezegd,

dat Charles wel begreep, dat het hem ernst was.

— Zijn onze voorbereidselen gereed? vroeg de jonge man.

— Reeds sedert een week, Charles, maar wij hebben ons plan niet ten uitvoer kunnen brengen, omdat er vrees bestond, dat wij ons bezoek tegelijk met den zonderlingen inbreker zouden brengen.

De vrienden brachten het overige van den middag door met de voorbereidselen tot hun nachtelijke onderneming.

Het was ongeveer twee uur in den nacht, toen Raffles en Charles in keurig avondtoilet gestoken de kleine zijpoort verlieten en snel den weg naar de Victoriastreet inliepen.

Zij liepen niet door tot het bankgebouw, maar stonden stil voor een huis, ongeveer vijftig meter daar vandaan.

Zonder zich in het minst te overhaasten, geheel alsof hij daar huis behoorde, haalde Raffles een huissleutel uit zijn zak en opende de buitendeur.

Zoodra zij binnen waren en de deur weer gesloten was, ontstak Raffles zijn zaklantaarn en beiden bestegen de breede trap aan het einde van de gang.

Zij liepen zachtjes, als bewoners, die laat thuis komen en hunne burens niet willen wakker maken.

Spoedig hadden zij de vierde verdieping van het huis bereikt.

Raffles haalde opnieuw een sleutel te voorschijn en stak dien in het slot van een der drie deuren, die op het vrij groote portaal uitkwamen.

Zij bevonden zich nu in een tamelijk goed gemeubeld vertrek aan de achterzijde van het huis gelegen.

Raffles ontstak het electrische licht.

De kamer bevatte slechts één raam.

Het was nu met een gordijn gesloten.

Charles keek verwonderd rond.

Raffles volgde met aandacht zijn blik.

— Weet je waar we nu zijn?

— Hoe kan ik dat weten?

— In een huurkamer, beste jongen!

— Maar wat moeten we hier doen?

— Haar zoo spoedig mogelijk weer verlaten!

— Maar wat is dan eigenlijk het doel van onze komst?

— Wel, heb je niet gemerkt, dat dit huis in de Victoriastreet gelegen is?

— Ja, anders had ik blind moeten zijn!

— En heb je ook gemerkt aan welke zijde?

— Ongetwijfeld! Aan den kant van de Bank!

— Welnu, begrijp je dan nog het doel van dit vertrek niet?

Charles wachtte even voor hij antwoordde:

— Ik begrijp het, en ik had het aanstonds moeten begrijpen, toen wij hier binnentraden,

als ik ook maar even gepoogd had, mijn hersens te gebruiken!

Raffles glimlachte flauwtjes.

— Je moet het je niet zoo aantrekken! zeide hij. Ik begrijp wel, dat je het zonderling vond, dat wij hier binnentraden, maar toch moet het je bekend zijn, dat ik in Londen wel meer huizen heb, dan de villa in Cromwellstreet!

Charles knikte lachend.

— Het geheele huis komt mij dan ook niet toe, maar slechts deze kamer!

— Je hebt haar dus gehuurd?

— Je hebt het geraden!

— Wanneer?

— Hedenmorgen!

Raffles was naar het raam toe gegaan en had voorzichtig het gordijn een weinig terzijde geschoven.

Hij wierp een blik op de binnenplaats, waarop het raam uitzag!

Zij was in volmaakte duisternis gehuld.

Aan de overzijde, op een afstand echter van minstens vijftig meter, schitterde een enkel licht, misschien afkomstig van een lamp op den lessenaar van een of anderen geleerde, die nog zoo laat in zijn studie verdiept was.

Raffles liet het gordijn weer vallen en stak een sigaret op.

Charles volgde zijn voorbeeld.

De beide vrienden rookten eenigen tijd zwijgend en toen zeide Raffles:

— Ik zal je het doel van dit vertrek wel niet verder uiteen behoeven te zetten. Ik heb het met groote zorg uitgekozen, van de overzijde van de binnenplaats af. Het is een geluk, dat in deze straat een groot aantal woningen verhuurd worden. Op die wijze had ik de keuze. Dit huis is zeker het gunstigste, want ten eerste is het dak vlak, ten tweede is deze verdieping de bovenste en ten derde kan men vanuit dit raam zeer gemakkelijk de dakgoot bereiken.

— Waarom?

— Omdat, ik naar gezien heb, de kroonlijst van het dak eenige versieringen heeft, die een goed steunpunt voor onze voeten zullen opleveren. Het zijn eenige fraai bewerkte leeuwenkoppen, dicht naast het raamkozijn! Vlak daar-naast bevindt zich de regenpijp.

— Het kan niet mooier! riep Charles. Waar wachten wij eigenlijk op?

— Ik wil eerst, voor alle veiligheid, afwachten tot het lampje van dien geleerden man daarginds gedoofd wordt. Mogelijk is hij wat verstrooid, maar mogelijk is hij het ook niet.

— En als de waardige man bij ongeluk een blik hierheen werpt, en hij ziet ons uit het raam klauteren, dan zou ons dat wel eens kunnen opbreken.

Nog eenigen tijd rookten de vrienden zwijgend door.

Op een naburige kerkklok sloeg het drie uur.

toen Raffles plotseling zijn sigaret wegwierp en opstond.

— Het is tijd! zeide hij afgemeten.

De beide vrienden hingen hun regenmantels in een der wandkasten, overtuigden zich, dat zij al hun instrumenten bij zich hadden, benevens hun maskers, drukten daarop een slappen vilten hoed diep in de oogen en daarop schoof Raffles het gordijn terzijde.

Het licht aan den tegenovergestelden kant van de binnenplaats was verdwenen.

— Kom! beval Raffles op zachten toon.

Hij opende het raam.

De zoele nachtwind drong naar binnen.

Raffles boog zich voorover.

Er was volstrekt niets te zien op de binnenplaats, noch in een der aangrenzende huizen.

Alles was in volmaakte duisternis gehuld.

Het was nieuwe maan, en donkere wolken dreven aan den hemel.

Raffles wenkte Charles om hem te volgen.

Zonder te aarzelen, sprong hij op het vensterkozijn.

Om zich van de dakgoot op het dak te werken, was voor twee mannen als Raffles en Charles kinderwerk.

Hij greep de waterpijp die naast het huis liep, zette den voet op den leeuwenkop en was in een ommezien in de dakgoot gewipt.

Een paar seconden later stond Charles naast hem.

Zij bukten zich onmiddellijk, om niet te worden gezien door een patrouilleerenden agent en kropen snel over het platte dak vooruit.

Zij bereikten spoedig het dak van het tweede huis, dat iets hooger gelegen was en van daar het volgende dak, dat schuin was en wat meer moeilijkheden opleverde.

Maar vandaar tot aan het bankgebouw was de tocht al zeer gemakkelijk.

Plotseling hield Raffles op.

— Wat is er? fluisterde Charles. Dreigt er gevaar?

— Volstrekt niet! antwoordde Raffles.

— Wat is er dan?

— Er is, dat wij er zijn! antwoordde Raffles lakoniek. Zie je dat luik daar?

— Ja zeker!

— Welnu, dat behoort bij een der zolders van het huis van Edward Prendergast.

— Slapen daar bedienden?

— Aan het eind van de gang slaapt, naar ik meen, een zeer oude dienstbode, ook een erfstuk uit Australië, maar die zal ons wel niet tegenhouden!

— Maar de hond!

— De hond slaapt in zijn hok op de binnenplaats. Als hij ons van daar ruikt, dan is hij knapper, dan waarvoor ik hem houd.

— En onder de zolderverdieping?

— Daar vlak onder bevindt zich het beroem-

de nieuwe werkvertrek van Prendergast.

Plotseling hield Raffles op.

Hij legde zijn hand op den rechterarm van zijn vriend.

— Hoor je niets? vroeg hij fluisterend.

Charles spitste de ooren.

De beide vrienden bevonden zich op hoogstens eenige passen afstands van het dak van het bankgebouw.

Alles was doodstil om hen heen, maar nu klonk juist onder hen het geluid van driftig op en neer loopende voetstappen.

En plotseling scheen een zeer helder licht uit een raam van het huis op welks dak zij zich bevonden, dwars over de binnenplaats.

De beide vrienden keken elkander verbaasd aan.

Maar het volgende oogenblik schrokken zij nog heviger.

Een doffe knal, waarvan hun geoeft oorden klank niet kon miskennen, klonk uit het huis beneden hen.

Zij wachtten eenige oogenblikken.

Plotseling doofde het licht even snel weer uit, als het geschenen had.

Een raam werd met geweld toegeslagen.

Weer wierpen de beide vrienden elkander een verwonderden blik toe.

Toen wierpen zij zich plat op den buik, en wachtten.

Tien minuten verliepen.

Er gebeurde echter niets.

Alles bleef stil.

Langzaam richtte Raffles het hoofd weer op.

Hij wierp een blik op de binnenplaats, zonder echter iets verdachts te vernemen, alle ramen bleven duister.

Het was duidelijk, dat het geluid van het schot — want een schot was het blijkbaar geweest, — behalve door hen, door niemand anders was vernomen — tenzij misschien door den persoon, die zoo plotseling ergens een raam had dichtgeslagen.

Zij wachtten voor de veiligheid tien minuten en vervolgden daarna met de grootste voorzichtigheid hun weg.

Eindelijk hadden zij het dak van de Bank bereikt.

Zij kropen voorzichtig naar het luik toe, hetwelk Raffles had aangewezen.

Opnieuw wachtten zij eenigen tijd, maar nog deed zich niets hooren.

Ook in het bankgebouw zelf scheen alles stil te blijven.

— Misschien hebben wij ons vergist! zeide Charles op fluisterenden toon.

Raffles schudde het hoofd.

— Maar zouden wij ons plan nu niet liever opgeven? vroeg Charles zachtjes. Mij dunkt, dat wij ons aan groot gevaar blootstellen!

— Ik geef nooit een plan op, hernam Raff-

les eenigszins ongeduldig of ik moet van zijn onuitvoerbaarheid overtuigd zijn.

En dat kan ik pas nagaan, als wij door dit luik zijn! Kom mee, Charles!

Hij richtte zich eenigszins op en trok behoedzaam het zolderluik naar zich toe.

Nadat hij het had vastgezet, wierp hij een blik op den zolder, die geheel in duisternis gehuld was.

Toen begon hij voorzichtig de smalle trap af te dalen, door Charles gevolgd.

Toen hij halfweg de trap was gekomen, sloot de jonge man het luik weer zorgvuldig.

De zolder was zeer groot en zij konden het einde ervan onmogelijk zien.

Raffles ontstak zijn electrische zaklantaarn en bij het licht daarvan konden zij aan het einde van de gang de deur zien van het slaapvertrek van de oude dienstbode.

Op hun teenen loopend, bereikten zij de tamelijk breede houten trap, die naar de bovenste verdieping leidde.

Een oogenblik hielden zij hun adem in, om

ingespannen te kunnen luisteren.

Niets deed zich echter hooren in het groote gebouw.

Het was duidelijk dat men het schot in het huis niet gehoord had.

De geheele verdieping scheen wel uitgestorven te zijn, en toch was het zeker dat het werkvertrek van Edward Prendergast zich op deze verdieping moest bevinden.

Zoodra zij zich midden op het portaal bevonden, keken de beide vrienden met de grootste aandacht om zich heen.

Aan weerszijden bevonden zich een drietal deuren.

Zonder een oogenblik te aarzelen, liep Raffles op de laatste deur toe en bleef luisterend stilstaan.

Toen greep hij de knop van de deur en trachtte deze om te draaien.

De deur bleek echter op slot te zijn.

— Hier moeten wij zijn! fluisterde Raffles, terwijl hij zijn loopers uit zijn zak haalde om het slot te forceeren.

HOOFDSTUK V.

EEN NOODLOTTIGE VONDST.

Binnen enkele seconden had Raffles de deur geopend.

Hij duwde haar zachtken open en wenkte Charles hem te volgen.

Zij bevonden zich in een tamelijk klein vertrek, dat blijkbaar inderhaast was ingericht.

Het was zonder eenigen twijfel de werkkamer, welke de bankier eenige dagen geleden in gebruik had genomen.

Raffles sloot de deur weer zorgvuldig achter zich en keek toen met eenige verbazing naar het slot.

— Wat is dat nu? fluisterde hij bijna onhoorbaar. De deur was van binnen met een sleutel gesloten! Zou er nog een tweede uitgang zijn? De bankier zal hier toch zoo laat in den nacht niet hebben zitten werken?

— Zeg dat niet! antwoordde Charles even zachtjes. Hij deed het wel meer in den laatsten tijd, tenminste naar zijn dochter het ons verteld heeft!

— Wil je mij dan eens vertellen, beste Charles, hernam Raffles op spottenden toon, hoe de bankier weer verdwenen is, nadat hij gewerkt heeft? Je wilt toch niet zeggen, dat hij door het sleutelgat gekropen is? Als de man hier geweest is, dan moet hij hier natuurlijk nog

zijn, tenminste wanneer hij niet door het raam is gegaan en wanneer er geen tweede deur is, en die zie ik niet.

Raffles had gedurende deze laatste woorden aandachtig rondgekeken.

Hij had zijn lantaarn ontstoken en belichtte daarmede alle hoeken van het kleine vertrek.

Dichtbij het raam, eenigszins schuin geplaatst, stond de schrijftafel.

Aan den tegenovergestelden muur bevond zich een kleine brandkast, een leuningstoel, een boekenkast en een sofa voltooide het ameublement van het werkvertrek.

Raffles deed eenige stappen in het vertrek en bleef toen eenigszins verwonderd staan.

Nu eerst merkte hij de wanorde op die in het vertrek heerschte.

De tafel was met papieren overdekt, die blijkbaar in groote haast daar waren neergeworpen, maar ook de stoel daarnaast, dicht bij den muur en de vloer, waren overdekt met losse papieren en enveloppen.

Raffles deed eenige stappen in de richting van de brandkast.

Nu bleef hij eensklaps stilstaan.

De deur van het kleine meubel was half geopend.

— Verduiveld! mompelde hij in zich zelf. Zou men ons toch voor zijn geweest?

Een paar vlugge stappen brachten hem tot vlak bij de brandkast.

Hij opende de deur nog iets verder en wierp een blik in het kleine meubel.

Verbaasd week hij terug.

Op de planken stond een groot aantal kleine geldzakken en daarnaast eenige stapeltjes bankbiljetten.

— Als hier een inbreker is geweest, zeide hij op zachten toon, dan is het er een van een wonderlijke inborst geweest!

— Hoe zoo? vroeg Charles.

— Wel, de man heeft niets aangeroord!

— Is het geld nog allemaal in de kast?

— De planken staan tenminste vol zakjes goud en bankbiljetten.

— Dat is al zeer zonderling! moest nu ook Charles bekennen. Waar kan de man dan in 's hemelsnaam gebleven zijn?

Raffles wilde juist antwoorden, toen zijn oog viel op een portière op eenigen afstand van de brandkast.

Hij trad er snel op toe en sloeg ze geruischloos terzijde.

Een smalle deur werd zichtbaar.

Ook deze deur bleek op slot gedraaid, terwijl de sleutel zich aan deze zijde bevond.

— Dit moet de slaapkamer van den bankier zijn! mompelde hij, terwijl hij zich tot Charles wendde, die op de schrijftafel was toegetreden en haar reeds vluchtig onderzocht.

— Maar dan kunnen wij ieder oogenblik overvallen worden! fluisterde Charles, terwijl hij op de deur wees.

Raffles antwoordde niet.

Hij scheen diep in gedachten verzonken te zijn.

Inderdaad, hij vroeg zich af, hoe het mogelijk was, dat deze beide deuren gesloten waren, terwijl toch de brandkast nog openstond en men het vertrek blijkbaar in allerijl verlaten had.

Hoofdschuddend kwam hij naar Charles toe en zeide:

— Er is hier iets, dat mij niet bevalt! Dat hier de zonderlinge inbreker aan het werk is geweest, kan volgens mij niet aan twijfel onderhevig zijn. De bankier zou natuurlijk die kast met haar kostbaren inhoud niet open hebben laten staan. En trouwens — hoe moet de man het vertrek hebben verlaten?

Charles haalde de schouders op.

Eigenlijk scheen het vraagstuk hem maar half belangstelling in te boezemen.

Voor hem was de hoofdzaak, dat het geld zich nog in de kast bevond, en dat zij het maar voor het grijpen hadden.

Raffles scheen er echter anders over te denken.

Hij hief het hoofd op en wierp een blik naar het raam.

De gordijnen waren toegeschoven, maar niet zoo dicht, of een smalle streep van het venster was zichtbaar.

Behoedzaam liep Raffles op het raam toe.

Plotseling bleef hij verschrikt stilstaan.

— Wat is er? fluisterde Charles.

Raffles antwoordde niet, maar bukte zich en sloeg een der gordijnen terzijde.

Met moeite onderdrukte hij een kreet van schrik.

Zijn voet had tegen een bewegingloos lichaam aangestooten.

Charles trad snel naderbij en bukte zich heen over het lichaam, dat dicht naast de vensterbank op den vloer lag uitgestrekt.

Hij legde zijn hand op de borst van den gevallen, maar trok haar met een gebaar van afgrijzen weder terug.

— Wat is er? vroeg Raffles op heeschen toon.

— Ik heb met mijn vingers in bloed gegrepen! antwoordde de jonge man.

Vlug keerden de beide vrienden het lichaam om.

Raffles liet het licht van zijn lantaarn op het gelaat van den man spelen.

Het was Edward Prendergast!

De oogen in het bleeke en vertrokken gelaat staarden wijd open naar de zoldering.

Hun glazige blik bewees beter dan wat ook, dat de bankier dood was.

De beide vrienden staarden elkander met verschrikte oogen aan.

— Het was dus wel degelijk een schot, mompelde Raffles.

— Daar kan geen twijfel aan bestaan! meende Charles. Het verwondert mij, dat niemand behalve wij het gehoord heeft.

— Dat is niet zoo verbazend! meende Raffles. Vergeet niet dat wij slechts een paar meters van dit vertrek verwijderd waren toen het schot viel. Wij waren goed wakker, terwijl de oude dienstbode op minstens vijftien meter afstand in een gesloten kamer sliep. De slaapkamer van Maud Prendergast bevindt zich op de eerste verdieping en het is volstrekt onmogelijk, dat men den zwakken knal van een revolver daar zou hebben kunnen hooren.

— Maar wie heeft dan het schot gelost? vroeg Charles eenigszins ongeduldig.

Raffles antwoordde niet, maar strekte de hand uit en raapte een kleine revolver op, die naast het levenloze lichaam op den vloer lag.

— Hij deed het zelf! zeide hij eenvoudig.

— Maar waarom? vroeg Charles.

De Groote Onbekende haalde de schouders op.

— Waarom — dat weet ik niet! Er zal natuurlijk wel een reden voor geweest zijn! Hij stond langzaam op en keek in het vertrek rond.

Toen ging hij naar de schrijftafel.

Zijn verwonderde blik gleed over het blad, dat met een groot aantal papieren bedekt was.

Plotseling vielen een paar brieven hem in het oog, die met een grove mannenhand geschreven waren.

Onwillekeurig nam hij een dezer brieven op en slaakte een lichten kreet van verbazing.

— Wat heb je daar? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Een dreigbrief aan den bankier! Stil eens — daar zie ik er geloof ik nog een van jongeren datum.

Hij strekte de hand naar een tweeden brief uit, welke hij eveneens vlug doorlas.

Toen vouwde hij de beide brieven op en liet ze vlug in zijn zak glijden.

Charles had de gebaren van zijn vriend niet zonder verwondering gadeslagen.

Hij vroeg echter niets, maar knielde weder naast het lijk neder, in de nuttelooze hoop, wellicht de levensgeesten nog te kunnen opwekken.

Plotseling greep Raffles nogmaals op het tafelblad en nam een gesloten brief op, waarvan hij het adres met gedempte stem las: „Aan mijn lieve dochter Maud”.

Langzaam legde hij den brief weder op tafel neder.

— Ik vermoed dat deze brief de oplossing van deze geheimzinnige zaak wel zal bevatten! mompelde hij. Kom Charles, wij zullen gaan!

— Zonder het geld? vroeg deze verbaasd.

— Zonder het geld! Het lust mij niet om lijkenroof te plegen.

— Als je het zoo opvat.....!

— Ja, zoo vat ik het op! antwoordde Raffles kortaf.

— Maar er liggen misschien vijftig duizend pond sterling in die kast! merkte Charles zachtjes op.

— Al lag er een millioen. Het is eenvoudig een kwestie van gevoel, beste Charles en ik erken, dat ik de fijngevoeligheid wellicht wat ver drijf. Maar nogmaals — ik wil mij niet vergripen aan het geld van dezen doode. Het moet sport blijven en dat is het in dit geval niet meer! Kom mee! het overige moet onze vriend Baxter maar uitmaken — althans wanneer hij er kans toe ziet.

— Neem je de revolver mee? vroeg Charles verbaasd, toen hij zag dat Raffles het kleine wapen in zijn zak liet glijden.

— Ja! antwoordde deze, terwijl er een zonderlinge glimlach om zijn lippen speelde. Ik wil het vraagstuk eens wat ingewikkelder maken!

Zonder een verder woord van verklaring, draaide Raffles de deur van de slaapkamer weder op slot, trok het gordijn dicht, nam Charles bij de hand en dwong hem het vertrek weder te verlaten.

Zoo snel mogelijk bestegen zij de trap naar den zolder weder, bereikten het luik, dat zij zonder moeite openden en hervatten hun tocht over de daken.

Binnen tien minuten hadden zij het dak bereikt van het huis, waar Raffles dienzelfden morgen zijn kamer had gehuurd.

Zij klommen weder door het raam naar binnen en bevonden zich eenige minuten later in veiligheid.

Niemand had iets van hun nachtelijken tocht bemerkt — tenminste, zoo meenden zij.

Raffles liet zich aanstonds in een stoel vallen en begroef zijn kin in de palm van zijn rechterhand.

Blijkbaar was hij in diep nadenken verzonken.

Charles nam tegenover zijn vriend plaats en keek hem aandachtig aan.

Hij begreep wel, dat er iets ernstigs gebeurd was, maar hij kon zich volstrekt niet voorstellen, welk inzicht Raffles in de zaak had.

Eindelijk was hij zijn ongeduld niet langer meester.

— Wat denk je van dit zonderlinge voorval? vroeg hij.

Raffles vestigde zijn doordringende oogen even op het gelaat van zijn vriend, voor hij antwoordde:

— Ik geloof, dat het nu wel duidelijk is! Die man had een geheim in zijn leven, en zijn dood staat daarmee in nauw verband.

— Waaruit verklaar je de wanorde in zijn kamer?

Raffles wreef zich even met de hand over het hoofd en antwoordde:

— Ik vermoed haast, dat hij in allerijl een of ander stuk heeft willen zoeken, maar welk stuk dat is, zou ik natuurlijk niet weten te zeggen.

— Maar beste Edward, zou het niet wel zoo eenvoudig zijn als wij aannamen, dat de bankier is doodgeschoten!

— Waarom schreef hij dan dien brief?

Charles weifelde even met zijn antwoord.

— Wij weten niet wat er in dien brief staat!

— Ongetwijfeld! Dat weten wij niet! maar als een vader in het middernachtelijk uur een brief schrijft aan zijn dochter, die in hetzelfde huis woont, als hij dien brief verzegelt en op zijn bureau laat liggen, dan wil dat zeggen, dat er iets zeer ernstigs gebeurd is! In het tegenovergestelde geval zou hij immers eenvoudig een bediende met een boodschap naar haar hebben toegezonden.

— Maar die lichtschijs dan en dat toe-

slaande raam, Edward! Dat heb jij toch even goed opgemerkt als ik?

— Natuurlijk! Nu zijn hier twee dingen mogelijk! Of er is een toeval in het spel, en er geschiedde iets in het aangrenzende huis, wat wellicht later wel zal worden opgelost, of wel, die beide voorvallen stonden in verband met den zelfmoord van den bankier. Morgen zullen we wellicht weten, hoe wij daarover moeten denken. Maar in ieder geval staat het voor mij vast, dat er in het verleden van den doode een zeer duister punt is! En laat ons nu maar weer naar huis gaan — deze zaak is althans voor ons afgedaan!

— Ik kan er tot mijn spijt niet aan toevoegen: „met volledig succes"! merkte Charles eenigszins spottend op. Ik geloof, dat wij onzen tijd beter hadden kunnen besteden!

— Waardoor bijvoorbeeld?

— Nu, bijvoorbeeld door te slapen!

Raffles stiet een zacht lachje uit.

— Misschien zul je er later toch geen berouw van hebben! hernam hij.

— Hoe zoo? Denk je, dat wij op een of andere wijze ook bij deze zaak betrokken zullen worden?

— Dat denk ik inderdaad!

— Maar dan zou men je hulp moeten inroepen!

— Ik zou haar echter ook kunnen aanbieden!

— Wat zeg je daar! Zou je hulp willen verschaffen aan de dochter van denzelfden man, dien wij zooeven hebben willen bestelen?

— Die man is dood!

— Maakt dat dan enig verschil?

— Voor mij juist voldoende, om mij geheel anders tegenover het jonge meisje geplaatst te gevoelen.

Charles had Raffles met open mond aangekeken.

Toen schudde hij langzaam het hoofd en mompelde:

— Je bent toch een wonderlijke kerel. Wie weet of dat meisje je hulp wel waard is!

— Dat zegt mijn ingeving, beste Charles!

hernam Raffles op ernstigen toon.

— Hoe zoo?

— Ik herinner mij, toen ik ongeveer een week geleden een bezoek bij den bankier bracht, dat de man telkens als hij dacht dat ik niet op hem lette, een blik vol innige liefde op zijn dochter wierp. Wij spraken toen juist over eenige schijnbaar onbeteekenende voorvallen, die bijna twintig jaar geleden in Australië hebben plaats gehad.

— En wat zou dat?

— Wel, de man keek toen juist als iemand die zijn eenig kind door een ontzettend gevaar bedreigd weet. En toch leek het mij aan den anderen kant, alsof hij wel voor zijn eigen kind had willen wegvluchten!

Charles had vol verbazing toegeluisterd.

— En wat ben je nu eigenlijk van plan? vroeg hij eindelijk.

— Morgenochtend zoo spoedig mogelijk naar Miss Prendergast toegaan!

— En haar zeggen, in welke omstandigheden wij haar vader gevonden hebben? riep Charles verschrikt uit.

— Wees niet zoo dwaas! zeide Raffles. Dat is natuurlijk uitgesloten. Neen, ik wil haar onze hulp aanbieden, want dan zal de misdaad wel reeds ontdekt zijn.

— Maar waarom zouden wij het niet aan Baxter overlaten?

Raffles haalde ongeduldig de schouders op.

— Omdat we haar dan even goed aan den duivel konden toevertrouwen! riep hij uit. Als Baxter zich met deze zaak moet bemoeien, die ik met opzet nog ingewikkelder voor hem heb gemaakt, dan komt er immers niets van terecht! En laat ons nu naar huis gaan, ik heb slaap.

De beide vrienden zetten weder hun hoogen hoed op sloegen hun regenmantel om en bevonden zich juist weder op straat, toen eenige naburige kerkklokken het vierde morgenuur sloegen.

Om half vijf betraden zij de villa in de Cromwell-street weder en nauwelijks een kwartier later hadden zij zich ter ruste begeben.

HOOFDSTUK VI.

EEN RAADSELACHTIGE ZAAK.

Reeds om acht uur in den volgenden morgen wierp Raffles de dekens van zich en sprong met een forschen zwaai op zijn voeten.

Hij snelde naar zijn badkamer, die aan de slaapkamer grensde en spoedig had hij door een verfrisschend bad al zijn kracht en lenigheid teruggekregen.

— Er is niets, dat het denkvermogen zoo zeer opfrischt als goed koud water! zeide hij eenige oogenblikken later tot Charles, toen zij beiden in de eetzaal voor het ontbijt zaten. Ben je heelemaal uitgerust?

— Ik gevoel mij in staat tot grootsche dingen! antwoordde Charles lachend.

— Heb je daar de ochtendbladen bij de hand?

— Hier zijn ze!

— Natuurlijk zal er wel reeds iets in staan?

— Ik heb ze nog niet ingezien, ik wilde daar juist mede beginnen.

De beide vrienden namen een ochtendblad ter hand en begonnen het ijverig na te lezen. Zij vonden echter niets.

Charles wierp zijn blad met een ongeduldig gebaar neder, maar Raffles riep glimlachend uit:

— Wij hadden ook wijzer moeten zijn! Hoe is het mogelijk, dat de ochtendbladen reeds nu een verslag bevatten van een misdaad, die waarschijnlijk pas hedenmorgen om acht of negen uur ontdekt is! Wij zullen wel tot de middag-edities moeten wachten.

— Maar dan kunnen wij tot zoolang niets doen!

— Ongetwijfeld! Maar wij zullen toch den kant van de Victoriastreet eens uitgaan.

— Maar het is nu toch nog veel te vroeg om bezoeken af te leggen?

— Dat ben ik ook volstrekt niet voornemens! Maar misschien is het toeval ons wel gunstig om het een of ander te ontdekken!

De beide vrienden beëindigden hun ontbijt, toen Charles plotseling opmerkte:

— Dat is waar ook! Ik heb je gisteren twee brieven van de schrijftafel van den bankier zien wegnemen, wat heb je daarmee uitgevoerd?

Raffles hief met een ruk het hoofd op en sloeg zich met de vuist voor het voorhoofd.

— Ezel, die ik ben! riep hij uit. En ik wil mij nog al voordoen als detective! Ik zal ze aanstands gaan halen.

Hij stond vlug op, verliet het vertrek en keer-

de even later terug met de beide brieven.

Hij las ze nog eens met gefronst voorhoofd na en keek toen peinzend voor zich uit.

Deze brieven zijn afkomstig van denzelfden man en ik ben er vast van overtuigd, dat deze man de bezoeker was, die een paar weken geleden den bankier tijdens het bal op zulk een vreeselijke wijze heeft weten te ontroeren!

— En wat staat daar in?

— De brieven zijn bijna in dezelfde bewoordingen opgesteld, maar met vier dagen tusschenruimte afgezonden. De schrijver eischt een zeer groot bedrag, daar hij anders „een zekere zaak” aan het licht zal brengen. In den tweeden brief is echter sprake van een of ander document, waarover de bankier blijkbaar in zijn antwoord op den eersten brief gesproken heeft. De schrijver van dit stuk zegt namelijk, dat hij dat stuk op een of andere wijze wel in handen zal weten te krijgen.

Raffles hief het hoofd op en keek Charles onderzoekend aan.

— Begrijp je nu, waarvoor die inbraken dienden? vroeg hij langzaam.

— Je wilt zeggen.....

— Ik wil zeggen, dat de schrijver van deze brieven en de geheimzinnige inbreker een en dezelfde persoon zijn en dat zijn doel was een voor hem kostbaar stuk machtig te worden, waarmede de bankier hem zeker op een of andere wijze in zijn macht had.

— Voor die opvatting is zeker veel te zeggen! riep Charles opgewonden uit.

— Er is alles voor te zeggen! hernam Raffles ernstig.

— Maar wij hebben geen bewijzen! hernam Charles.

— Nu tenminste nog niet, maar het zal ons niet moeilijk vallen ze te krijgen!

Raffles nam een der brieven voor zich, haalde een vergrootglas uit zijn zak en begon het schrift nauwkeurig te onderzoeken.

Een kwartier lang werd er geen woord tusschen de beide mannen gewisseld.

Toen richtte Raffles het hoofd weer op en zeide langzaam:

— Er is wel het een en ander uit op te maken! De man, die dezen brief geschreven heeft, is een gevaarlijk heer, zeer sluw, hij behoort niet tot den werkenden stand, maar hij is evenmin wat men noemt een heer!

Vermoedelijk woont hij in een klein hotel en

deze brief is zeer vroeg in den morgen gepost.

— Hoe weet je dat alles? riep Charles vol verbazing uit.

— Nu, het karakter van den man blijkt voldoende uit het schrift. Er zitten volstrekt geen fouten in, dus de man heeft in ieder geval een behoorlijke opvoeding gehad. De aard van de kleine, fijne letters wijst op sluwheid, gepaard gaande met een buitengewoon geduld. Zie je, dat er een stukje uit den bovenhoek van den brief is?

— Ja!

— Nu, daar heeft waarschijnlijk de naam van een hotel gestaan. En groot is dat hotel zeker niet geweest, want het papier is ordinair. Ik zie hier verscheidene vlekken, die alleen door vet veroorzaakt kunnen zijn. De man heeft den brief dus blijkbaar geschreven, terwijl hij aan het ontbijt zat. Hij had er dus zeer groote haast mede en hij zal dus niet hebben getreuzeld met het bezorgen van den brief.

— Tegen die redeneering is niets in te brengen! merkte Charles lachend op.

Raffles borg de beide brieven weer zorgvuldig weg en daarop verlieten beide vrienden de villa, teneinde een lange wandeling te gaan maken.

Raffles sprak gedurende bijna al dien tijd geen woord en Charles wachtte zich wel het stilzwijgen te verbreken, daar hij begreep, dat zijn vriend voortdurend met zijn gedachten bij het zonderlinge vraagstuk was, dat hem sedert eenige dagen bezig hield.

Het was bijna lunchtijd, toen de beide vrienden weer naar de villa terugkeerden.

Zij vonden de middag-edities van de groote bladen reeds naast hun bord liggen.

Raffles nam aanstonds de „Times” op en begon het blad haastig door te bladeren.

Charles deed hetzelfde met de „Daily-News”.

Spoedig waren de beide mannen in de lezing van hun blad verdiept.

Charles was de eerste, die een kreet van voldoening slaakte.

Raffles hief het hoofd op en vroeg belangstellend:

— Heeft Baxter al iets ontdekt?

— O ja. Maar ik geloof niet, dat 't het juiste is! Zooals je wel dacht, is hij hals over kop het verkeerde spoor gevolgd.

— Laat eens hooren! zeide Raffles.

Charles nam de „Daily News” ter hand en begon met duidelijke stem voor te lezen:

Opzienbarende moord in een bankgebouw.

Hedenmorgen omstreeks negen uur is er in de woning van onzen welbekenden stadgenoot, den bankier Edward Prendergast, die pas een prachtig, nieuw huis in de Victoriastreet had betrokken, een vreeselijke

moord ontdekt, waarvan de bankier zelf het slachtoffer is geworden.

Hoofd-inspecteur Baxter, aan wien deze raadselachtige zaak is opgedragen, verklaarde onzen medewerker, dat hij hier voor de moeilijkste zaak zijner geheele carrière stond. Inderdaad zijn er in deze moordzaak een aantal factoren, die haar tot een raadselachtige misdaad stempelen.

Wij willen nu overgaan tot een geregeld verslag van de zaak:

Toen hedenmorgen de oude dienstbode van den heer Prendergast, zooals zij reeds jaren lang gewoon was, haren meester een kop chocolade in diens slaapkamer wilde brengen, kreeg zij op haar herhaald kloppen geen antwoord. Zij trachtte de deur te openen, maar deze was, gelijk zij trouwens wel wist, op slot!

Ongerust geworden, zette zij het blad met de chocolade neer, om haar jonge meesters, Maud Prendergast te waarschuwen, die dezer dagen in het huwelijk zal treden met Paul Burton. Verschrikt snelde het jonge meisje de trap op naar het slaapvertrek van haar vader, dat op de bovenste verdieping is gelegen. Zij liep snel op de deur toe en klopte eenige malen achter elkaar aan. Daar zij echter geen gehoor kreeg, trachtte zij de deur van de werkkamer te openen, die op dezelfde gang gelegen is en met een tusschendeur in verbinding staat met de slaapkamer; ook deze gangdeur was echter gesloten. Nu maakte zich een hevige ongerustheid van het jonge meisje meester en zij riep snel eenige bedienden, die zouden trachten de slaapkamerdeur te openen, terwijl zij zelve de politie ging telefoneeren. Zij kende de geregelde gewoonten van haar vader en zij wist trouwens, dat hij zich den vorigen avond om elf uur ter ruste had gegeven. De bedienden waren nog steeds bezig met de deur van de slaapkamer, toen reeds de politie-auto voor de deur stilhield, waaruit de heeren Baxter en Sullivan, benevens een paar bekwame detectives, stapten. De heer Baxter is een der vrienden van den vermoorden bankier en daarom had hij in persoon willen komen. Het meisje deelde den bezoekers in eenige woorden mede, wat haar was wedervaren en een oogenblik later beklommen de politie-mannen de trap. Een der detectives had de deur van de slaapkamer met behulp van een looper spoedig geopend. Maud Prendergast stormde naar binnen. Een kreet ontsnapte haar. Het bed van haar vader was zelfs niet beslapen! De detectives waren na het jonge meisje de kamer binnengegaan en stelden een grondig onderzoek in het vertrek in. Er heerschte de grootste orde. De heer Sullivan maakte een omgang

in het vertrek en bekeek zorgvuldig de overjas en het jacquet. Vervolgens trad hij op het raam toe, dat stevig gesloten bleek te zijn, keek toen onder het bed en openden vervolgens alle kasten, en wierp daarna een vragenden blik op het jonge meisje. — Uw vader is in ieder geval niet hier, Miss! zeide Sullivan. Waar leidt die deur heen, als ik vragen mag? — Naar de werkkamer van mijn vader, heeren! antwoordde Miss Maud.

Daarop stelde de heer Sullivan de vraag of bankier Prendergast gewoon was nog in die werkkamer te arbeiden, nadat hij zich reeds in zijn slaapkamer had teruggetrokken.

Toen Miss Prendergast hierop bevestigend antwoordde, trad de heer Sullivan op de tusschendeur toe en trachtte haar te openen. Ook deze deur was op slot. De heer Sullivan wenkte den detective, die de andere deur geopend had, en spoedig bezweek ook dit slot.

De heer Sullivan trok de deur open en allen drongen het werkvertrek binnen. Een half duister heerschte in dit werkvertrek. De heer Baxter trad op het venster toe en trok het gordijn terzijde. Daar achter lag een bewegingloos lichaam. Het was het lijk van den bankier.

De politiemannen hadden de grootste moeite, de hevig ontroerde dochter van den vermoorden bankier weg te voeren. Vervolgens werd een grondig onderzoek ingesteld, en daarbij deed zich de raadselachtige omstandigheid voor, dat er volstrekt geen geldswaarden vermist zijn, ofschoon de kleine brandkast in het vertrek half geopend was en voor een waarde van eenige duizenden ponden sterling bevatte. Bovendien was het raam stevig gesloten, evenals de deur, die naar de gang leidde. Er werd volstrekt geen wapen bij den bankier gevonden en het schot, waarmede het hoofd verbrijzeld was, moet door den moordenaar zijn afgevuurd. Hoe deze dan echter heeft kunnen ontkomen uit het bijna hermetisch afgesloten vertrek — dat is een raadsel, hetwelk de heer Baxter binnen een niet al te langen tijd hoopt te hebben opgelost.

Wij zullen onze lezers geregeld op de hoogte houden van de vorderingen van het onderzoek in deze hoogst raadselachtige zaak. Voorloopig heeft de politie ons verzocht niet in bijzonderheden te treden, daar dit de vlucht van den moordenaar zou kunnen vergemakkelijken.

Charles legde het blad neer en keek Raffles glimlachend aan.

— Zooals je ziet, loopt hij in de val, zoo hard als een paard loopen kan!

— Ik ben benieuwd hoe hij zich hier uit redt! zeide Raffles lachend. Ik geloof, dat het al een harde noot voor onzen vriend geweest zou zijn, wanneer de revolver gevonden ware, maar thans zal hij wel spoedig der wanhoop nabij zijn. Maar dat is waar ook, er wordt volstrekt niet gerept van den brief, dien de bankier aan zijn dochter heeft nagelaten.

— Neen, dat is waar! Misschien heeft de politie hem niet gevonden!

— Dat is niet onmogelijk! hernam Raffles nadenkend. In ieder geval zullen ze den brief van weinig belang hebben geacht en hem eenvoudig aan het jonge meisje hebben overhandigd, daar zij het denkbeeld van zelfmoord aanstonds hebben buitengesloten.

— Gaan wij naar het huis van den bankier toe?

— Ja, aanstonds, nadat wij geluncht hebben! antwoordde Raffles.

— Zou zij het ons niet kwalijk nemen?

— Dat geloof ik niet! Ik geloof dat wij nog al tamelijk bij haar in de gratie staan.

In ieder geval kom ik om haar te helpen en dan moet men het met de etiquette niet zoo nauw nemen.

De beide vrienden gebruikten tamelijk zwijgend hun lunch en reden daarop naar het huis van den bankier.

Weliswaar was het door de politie afgezet, maar de naam van Lord Aberdeen was voldoende om hem aanstonds toegang te verschaffen.

Het gelaat van den bediende, die de beide vrienden de deur opende, stond strak en ernstig, maar een spoor van smart viel er niet op te bekennen.

— Goede vriend, zeide Raffles, je moet eens aan je meesteres vragen of er belet is voor Lord Aberdeen. Zeg haar, dat het mij groot genoeg zal doen als ik haar van dienst kan zijn, misschien ben ik daar wel toe in staat.

De bediende verwijderde zich en keerde eenige oogenblikken later terug met het verzoek hem te willen volgen.

De beide vrienden gingen den knecht zwijgend na, tot deze de deur opende van een klein, smaakvol gemeubeld boudoir.

Met zachte stem noemde hij den naam van den hoogen bezoeker en trok daarop bescheiden de deur achter zich dicht.

De beide vrienden bevonden zich in tegenwoordigheid van Maud Prendergast.

Het meisje was zeer bleek, maar toen zij opstond om de bezoekers tegemoet te treden, zag Raffles op haar gelaat behalve smart, ook een trek van angst, dien hij daarop niet verwachtte, en die hem met eenige verbazing vervulde.

Het jonge meisje reikte de beide bezoekers

haar kleine tengere hand en verzocht hun plaats te nemen.

— Ik weet wel, Miss, zoo begon Raffles met zijn heldere klankvolle stem, dat het onder gewone omstandigheden niet zeer tactvol zou zijn u zoo kort na den vreeselijken dood van uw vader te bezoeken. Ik heb echter het verslag van deze zaak in de bladen gelezen en haar raadselachtigheid heeft mij zoo zeer getroffen, dat ik, om u naar waarheid te zeggen vrees, dat de politie haar wel niet zal kunnen oplossen.

Raffles zweeg even, terwijl het meisje haar prachtige grijze oogen op hem vestigde.

— Gelooft gij dat, Mylord? vroeg zij met toonlooze stem.

— Dat geloof ik inderdaad, Miss. En omdat ik er reeds meermalen in geslaagd ben een moeilijk vraagstuk tot oplossing te brengen, waarop de politie tevergeefs haar tanden stuk beet, zoo vraag ik u nu verlof u van dienst te mogen zijn!

Er kwam een dankbare blik in de oogen van Maud Prendergast.

Zij reikte Raffles opnieuw de hand en zeide:

— Om u de waarheid te zeggen, Mylord, geloof ik met u, dat de politie reeds nu op een dwaalspoor is! Zij gelooft namelijk aan een misdaad, terwijl.....

— Terwijl uw ongelukkige vader de hand aan zich zelf heeft geslagen! vulde Raffles op ernstigen toon den zin aan.

Het jonge meisje stond op, drukte de hand op het hart en slaakte een zwakken kreet, terwijl zij Raffles met groote oogen aanstaarde.

— Hoe weet gij dat, Mylord? vroeg zij eindelijk toonloos.

— Ik weet het niet, Miss — maar ik had er een sterk vermoeden van! zeide hij. Gij moet weten dat ik tamelijk bekwaam ben in het combineeren. Het is nog niet lang geleden, dat in een der prachtige zalen van dit huis een bal ter uwer eere plaats had. Misschien herinnerde gij u, dat uw vader toen plotseling werd weggeroepen. Hij bleef slechts twintig minuten weg en toen hij terugkeerde zag hij er tien jaar ouder uit. Is u dat ook niet opgevallen?

Het meisje hief snel het hoofd op.

— Eerlijk gezegd, Mylord, heb ik dat wel gemerkt, maar toen ik er mijn vader naar vroeg, praatte hij vlug over de zaak heen en zeide, dat het niets te beteekenen had.

— Zoo? Nu, ik geloof integendeel, dat het zeer veel te beteekenen had en in nauw verband staat met den zelfmoord van uw vader.

Raffles dacht even na en vervolgde toen:

— Is de bediende hier nog, die destijds den bezoekers heeft aangediend?

— Neen, het was geloof ik een hulpbediende, Mylord!

— Dat is jammer! Maar wellicht heeft de bottelier de adressen van die lieden nog?

— Dat zal ik hem dan aanstonds vragen, Mylord.

— En nu moet gij mij eens eerlijk zeggen, tenminste wanneer gij werkelijk wilt dat ik u help, waarom gij zooeven zeide, dat uw vader niet vermoord is, maar zelf een eind aan zijn leven heeft gemaakt.

Het meisje scheen te aarzelen en aan een hevige gemoedsbeweging ten prooi.

Raffles besloot het Maud Prendergast iets gemakkelijker te maken.

Hij trad eenige stappen naar haar toe en legde haar vriendelijk de hand op den schouder.

— Gij behoeft voor ons beiden geen geheimen te hebben, Miss! zeide hij op ernstigen toon. Ik weet misschien meer uit het verleden van uw vader dan gij mij op het oogenblik nog wilt bekennen. Heeft hij u zelf daaromtrent niets gezegd?

Maud antwoordde niet, maar wrong radeeloos de handen.

— Ik weet niet of ik het bekennen moet, Mylord! fluisterde zij op heeschen toon. Het is zoo vreeselijk!

— Maar denkt gij dan niet, dat het nog veel vreeselijker zal zijn, Miss, als de man die uw vader in zijn macht wilde krijgen, en dat ook zeker zou gedaan hebben als hij was blijven leven, zijn klauwen ook niet naar u zal uitstrekken?

Zij deinsde achteruit en werd zoo mogelijk nog bleeker.

— Maar zijt gij dan helderziende, Mylord, dat gij dit weet? riep zij toen.

— Het is dus waar? vroeg Raffles zachtjes.

Maud Prendergast antwoordde niet, maar knikte slechts.

— Luister eens, Miss! hernam Raffles langzaam. Ik wensch volstrekt niet te weten, wat uw vader u heeft medegedeeld — misschien wel in een of anderen brief dien hij voor zijn dood schreef. In uw familie-omstandigheden wil ik mij niet ongevraagd mengen! Maar zeg mij tenminste of uw vader daarin gesproken heeft van een of ander compromitteerend stuk.

Het meisje wreef zenuwachtig de handpalmen over elkaar en knikte zwijgend.

Toen kwam het nauwelijks hoorbaar over haar lippen:

— Ja, Mylord, zoo is het!

— Ik wist het wel! hernam Raffles kalm. Dat stuk is zeker van groote waarde. Maar ik begrijp volstrekt niet, waarom uw vader den strijd niet tegen den ellendeling heeft aangebonden, en waarom hij zoo onverhoeds een eind aan zijn leven heeft gemaakt!

— Omdat het stuk waarvan gij spreekt verdwenen is, Mylord! fluisterde Maud Prendergast, terwijl zij een angstigen blik om zich heen wierp, als vreesde zij beluisterd te zullen worden.

— Verdwenen? herhaalde Raffles. Meent gij dat werkelijk? Maar dat is immers onmogelijk! Wanneer zou dat dan gebeurd zijn?

— Gisternacht, Mylord! Luister, dan zal ik het u verklaren!

Het jonge meisje maakte een uitnoodigend gebaar en allen namen plaats.

— Ik behoef er geen geheimen van te maken, Mylord, dat mijn vader in den laatsten tijd buitengewoon zenuwachtig was. Ik vreesde zelfs, dat hij aan een soort vervolgingswaan-zin ging lijden, — maar nu weet ik wel beter. Mijn vader vluchtte niet voor een denkbeeld, maar voor een mensch van vleesch en bloed!

— Daarom had hij zeker zijn werkkamer naar de bovenste verdieping overgebracht? vroeg Raffles.

— Juist, Mylord, knikte het jonge meisje. Hij had daar een kleine brandkast heen laten brengen, en in die brandkast lag... het stuk, waarvan ik zooveen gesproken heb.

Raffles knikte zwijgend en vol aandacht, terwijl hij zijn blik geen oogenblik van het ge-laat van het jonge meisje afwendde.

— Gedurende de laatste dagen scheen mijn vader zich iets geruster te gevoelen. Gisteravond had hij mij om elf uur verlaten, teneinde zich ter ruste te begeven. Zooals gij uit de verslagen van de dagbladen hebt kunnen lezen, grensde zijn werkkamer aan de slaapkamer. Hij was gewoon alle deuren te sluiten. Voor de ramen hangen dikke dorgijnen. Nu blijkt het uit alles, dat mijn vader niet naar bed is gegaan, maar zich aanstonds naar zijn werkkamer heeft begeven en daar de brandkast geopend heeft, teneinde zich te vergewissen, dat het kostbare stuk nog steeds op zijn plaats lag. Het volgende weet ik, Mylord, uit den brief dien mijn arme vader mij heeft nagelaten! Het moet omstreeks twee uur in den nacht zijn geweest, dat mijn vader aan zijn schrijftafel zat met het noodlottige papier naast zich, bezig om eenige brieven te schrijven. Hij kreeg dorst en stond op om naar de slaapkamer te gaan om daar wat water te drinken. Terwijl hij het glas vulde, meende hij in de werkkamer een zonderling, zeer zacht geritsel te hooren. Hij hechte daar echter geen beteekenis aan, maar schonk het glas vol, goot het leeg in de lampetkan en vulde het opnieuw, teneinde het water wat frisscher te hebben. Hij dronk het glas water langzaam leeg en keerde toen naar zijn werkkamer terug.

Op den drempel van de deur bleef hij als door den donder getroffen staan. Alle papieren op zijn schrijftafel waren door elkaar gehaald en voor een groot gedeelte zelfs naast het bureau gevallen.

— Merkwaardig! bromde Raffles in zichzelf.

Wat Charles betreft — het was hem alsof hij een sprookje hoorde vertellen.

Het jonge meisje ging zenuwachtig voort, terwijl zij moeite had haar tranen te bedwingen:

— Waanzinnig van angst snelde mijn vader naar zijn schrijftafel. Het noodlottig stuk was verdwenen!

Hier zweeg zij even.

Raffles had de kin in zijn hand begraven en staarde droomerig voor zich uit.

— Aan het raam was niets te zien? vroeg hij toen. De deuren waren nog dicht.

— Tenminste, dat zegt mijn vader, Mylord, en toch vrees ik, dat hij zich vergist heeft, want hoe is het anders mogelijk, dat de dief het vertrek weer verlaten heeft.

— O, er zijn wel meer wonderen tusschen hemel en aarde, dan waarvan onze schoolsche wijsheid heeft gedroomd! hernam Raffles. Nu — verder hoeft gij mij niets te vertellen. Ik kan mij wel voorstellen, hoe het toen gegaan is.

De Groote Onbekende stond op en drukte het jonge meisje de hand.

— Het is een zeer zonderlinge zaak, Miss! En niet alleen zonderling, maar ook hoogst gevaarlijk! Ben ik ver van de waarheid, als ik vermoed, dat de dief van dat stuk u groot nadeel kan berokkenen?

— Hij — kan ons ruïneeren, Mylord! riep het jonge meisje op heftigen toon uit. Hij kan mijn huwelijk met mijn lieven Paul onmogelijk maken. Ja, hij kan ons tot armoede en oneer brengen!

— Ik vermoedde zooiets! bromde Raffles in zichzelf. Daarop vervolgde hij luid:

— Ik wil niets meer weten, Miss! Nu verzoek ik u nog alleen maar even het vertrek te mogen zien — waar dit alles voorviel.

— Maar het is afgesloten, Mylord!

— Nu, gij zult er toch wel een sleutel van hebben?

Het jonge meisje aarzelde.

— Zeker, Mylord; maar eigenlijk heeft de heer Baxter mij verzocht, niemand toe te laten, alvorens de gerechtelijke photograaf de noodige opnamen had gedaan.

— Ja Miss — dan vrees ik, dat ik u toch niet zal kunnen helpen! merkte Raffles op. Als ik het raadsel wil doorgronden, dan moet ik dat vertrek gezien hebben. En bedenkt wel, dat, wanneer het raadsel is opgelost, ook de ellendeling onschadelijk kan worden gemaakt, die het stuk thans in handen heeft!

Dit scheen Maud Prendergast tot andere gedachten te brengen.

Zij stond haastig op, liep naar een klein huishoudmandje, en nam er een deursleutel uit, dien zij Raffles overhandigde.

— Zie daar, Mylord! Ik vertrouw u ten volle.

Plotseling bleef zij staan en keek Raffles verschrikt aan.

— Wilt gij mij eens zeggen, Mylord, hoe het komt, dat de revolver verdwenen is?

— Is dat wapen dan niet in de kamer gevonden —? vroeg Raffles.

— Neen, Mylord!

— Wat denkt Baxter er van? vroeg Raffles. Hebt gij hem iets gezegd van den brief, dien uw vader u geschreven heeft?

Het jonge meisje boog het hoofd en antwoordde fluisterend:

— Daarvan heb ik nog niet gerept, Mylord! Ik weet niet of dat wel goed is, maar ik kon niet! Indien ik dien brief had moeten afstaan,

zou weliswaar gebleken zijn, dat hier van geen moord sprake is, maar tevens zou ik dan een geheim moeten prijsgeven, dat ik tot iederen prijs wil trachten te bewaren. Ik zal het niet eerder openbaar maken, dan wanneer het mocht blijken, dat de politie op een dwaalspoor is en een onschuldige zou arresteerden. Geloof gij, Mylord, dat mijnheer Baxter daartoe in staat zou zijn?

— Ja, Miss, dat geloof ik uit de volheid mijns harten! antwoordde Raffles met een overtuiging, die het jonge meisje verwonderd deed opzien.

HOOFDSTUK VII.

DE KAMER VAN DE MISDAAD.

De beide vrienden stonden nu voor de deur van het zelfde vertrek, waar zij den vorigen nacht onder zulke tragische omstandigheden waren binnengedrongen.

Zij hadden Maud Prendergast verboden hen te vergezellen, daar zij de smart van het jonge meisje niet opnieuw wilden aanwakkeren.

Zij traden binnen en aanstonds ving Raffles zijn onderzoek aan.

Het lichaam van den doode lag uitgestrekt op de sofa en was met een laken overdekt.

Raffles sloeg het laken terug, en wierp een blik op het gelaat van den doode.

Het was verwrongen en vertoonde een trek van grooten angst en afschuw tegelijk.

In den rechterslaap was een donkerrood, klein gat te zien, waar de kogel uit de revolver was binnengedrongen.

Raffles bekeek de wonde nauwkeurig en zeide:

— Er kan geen twijfel aan bestaan, de bankier heeft zich zelf van het leven beroofd. Het vleesch rondom de wonde is geschroeid, en zelfs wanneer Prendergast het niet zelf bekend had, zou ik wel begrepen hebben, dat hij een moordenaar zeker niet zoo dicht bij zich zou hebben laten komen, zonder zich te verweren!

— Tenzij hij sliep! merkte Charles op.

— Natuurlijk! Maar die mogelijkheid kunnen wij wel uitsluiten. Prendergast kwam hier alles behalve om te slapen.

Langzaam begon Raffles nu het vertrek rond te loopen.

Hij stond bij alle meubelen stil en bekeek ze aandachtig.

Ook het raam onderwierp hij aan een nauwkeurig onderzoek.

Plotseling haalde hij zijn horloge te voorschijn

en richtte zich tot Charles met de vraag:

— Wees zoo goed eens aan die tafel te gaan zitten, beste Charles.

De jonge man gehoorzaamde zwijgend.

— Sta nu op, begeef je naar de slaapkamer van den bankier, schenk je daar langzaam een glas water in, gooi het leeg, vul het nogmaals en drink het langzaam leeg. Ik zal op mijn chronometer nagaan, hoe lang dat duurt.

Charles deed wat hem gezegd was.

Hij stond op, opende de tusschendeur, liep op de waschtafel toe, en dronk het glas water leeg.

Toen keerde hij terug.

Juist toen hij weer op den drempel van de deur stond, riep Raffles uit:

— Twee minuten en zeven seconden!

— En ik heb alles met opzet een weinig langzaam gedaan! zeide Charles.

— Nu, dan is het al een zeer wonderlijke geschiedenis! bromde Raffles. Wij zouden dus moeten aannemen, dat hier, juist terwijl de bankier het vertrek verliet, iemand binnendrong, die het compromitterende stuk stal, bij zich stak en vervolgens op onverklaarbare wijze het vertrek weer verliet! Ik zeg onverklaarbaar, omdat wij de beide deuren, zoowel als het raam gesloten vonden.

— Maar zou de bankier zich ook hebben kunnen vergissen! merkte Charles hoofdschuddend op. Want dat is immers onmogelijk!

Raffles haalde de schouders op.

— Dat is ondenkbaar! zeide hij. Men maakt niet voor een grap een eind aan zijn leven. Daarvoor moeten natuurlijk zeer geldige redenen bestaan. Je kunt er trouwens wel zeker van zijn, dat Maud Prendergast vanmorgen onmiddell-

lijk al deze papieren met de grootste nauwkeurigheid doorzocht heeft.

Raffles was onder het loopen langzaam naar het raam gegaan en stond nu in gedachten verzonken naar buiten te staren.

— Ik zou gaarne den inhoud van dien brief kennen! bromde hij. Misschien ligt daarin de sleutel tot het raadsel. Maar ik wil haar niet plagen en zoo zijn wij dus alleen op onze eigen kracht aangewezen.

Met een ruk draaide hij zich weer om en begon opnieuw zijn rondwandeling door het vertrek.

Van tijd tot tijd hoorde Charles hem eenige gesmoorde vloeken mompelen.

— Daar moet de duivel de hand in hebben gehad! riep Raffles eindelijk uit. Hier moet iemand binnen zijn gekomen, die al die papieren ondersteboven heeft gehaald, tenzij de bankier dit zelf zou hebben gedaan, wat mij niet waarschijnlijk voorkomt, of tenzij....

Plotseling viel hij zich zelf in de rede met den uitroep:

— Als ik het mij goed herinner, vernam de bankier, toen hij in zijn slaapkamer was, een zacht geruis, of een geritsel! Wat kan de oorzaak daarvan geweest zijn?

Zonder eenig antwoord op zijn vraag af te wachten, stond Raffles weer op uit den stoel, waarin hij zich had laten vallen en begon nogmaals zijn rondgang langs de muren van het vertrek.

— Dit zijn mooie schilderijen! merkte hij als terloops op, terwijl hij wees op eenige blijkbaar zeer oude schilderstukjes in zwaar ouderwetsche lijsten, die aan een der muren hingen.

Hij trad er dichterbij toe en bekeek ze een voor een nauwkeurig.

— Stel je belang in die oude zeegezichten? vroeg Charles.

— Minder in schilderijen zelf, dan in de lijsten! antwoordde Raffles kalm. Ze zijn bijzonder oud en hier en daar door de wormen aangetast! Kijk eens, dit is al een bijzonder groot gat. Ik kan er met gemak mijn pink in steken.

Charles kwam nieuwsgierig naderbij.

— Voor — een wormgat is het al bijzonder groot! merkte hij op.

— Buitengewoon! hernam Raffles op spottenden toon.

Hij had zijn pink in het gat van de lijst gestoken en schommelde nu het schilderij, dat aan een zeer lang koord hing, zachtjes heen en weer.

Toen keerde hij het schilderij plotseling om en bekeek het aan den achterkant.

— Het gat loopt door de geheele lijst heen, bromde hij. Zou je denken, Charles, dat je er gemakkelijk doorheen kunt zien?

— Welzeker! — met het grootste gemak! antwoordde deze verbaasd.

Raffles vestigde zijn heldere oogen strak

op het gelaat van Charles Brand en de jonge man kon aan het schitteren van die oogen aanstonds zien, dat zijn vriend op een of ander spoor was gekomen.

Raffles liet het schilderij weer op zijn plaats vallen, wachtte tot het geheel stil hing, nam een lang potlood van de schrijftafel en stak het tot Charles groote verwondering door het gat.

Maar de verbazing van den jongen man nam nog toe, toen hij zag, dat het potlood geheel in het gat van de lijst kon worden gestoken.

Raffles keek hem met een zegevierenden blik aan.

— Ik geloof, dat wij al aardig op weg zijn, om het raadsel op te lossen! riep hij uit.

— Er is dus een gat in den muur? riep Charles opgewonden.

— Juist! De man die het stuk stal, heeft van hier uit door de reeds sterk gehavende lijst van het schilderij heen, een gat geboord in den muur die het bankgebouw van het aangrenzende huis scheidt.

— Maar wat bereikte hij daarmee? vroeg Charles.

— Daar bereikte hij mede, dat hij van de naast gelegen kamer uit in dit vertrek kon zien!

— Maar dat bracht hem toch niets verder. Daarmee kreeg hij toch het stuk nog niet in handen.

— Neen, daarvoor was dit gat natuurlijk te klein, maar hij zal er waarschijnlijk nog een tweede, veel grooter, hebben naast gemaakt.

Met een snellen ruk trok Raffles het koord van het schilderij stuk en nam het van den muur.

Charles slaakte een kreet van verrassing.

Een cirkelronde naad was in het behang zichtbaar.

Raffles duwde er zachtjes met de hand tegen en met eenige moeite kon hij het cirkelvormige stuk van den muur terug duwen.

Toen hij dacht, dat het ongeveer halfweg den muur was, hield hij daarmee op en wierp Charles een vragenden blik toe.

— Begin je het nu te begrijpen? vroeg hij. Charles schudde het hoofd.

— Om je de waarheid te zeggen, begrijp ik er nog niet veel van. Het is toch onmogelijk dat de man door dit gat naar binnen is gekomen. Het is nauwelijks breed genoeg om er de hand doorheen te steken.

— Er is hier ook niemand in de kamer geweest! hernam Raffles. De man is hiernaast gebleven!

— Maar hoe heeft hij het stuk dan kunnen weghalen! vroeg Charles in opperste verbazing.

— Door een gewone vacuummachine te gebruiken!

— Weet je dat zeker? riep Charles uit.

— Het kan niet anders. Dit is de eenige manier, waarop de diefstal kan zijn gepleegd, wij

zullen er ons trouwens aanstonds van overtuigen.

Hij bevestigde het schilderij weer op zijn oude plaats, greep snel zijn hoed, en verliet het vertrek, door Charles gevolgd.

Zij begaven zich aanstonds weer naar den ontvangstsalon, waar Maud Prendergast hen wachtte in gezelschap van een jongen man van knap uiterlijk van omstreeks dertigjarigen leeftijd.

Het was de toekomstige echtgenoot van het jonge meisje — Paul Burton.

Blijkbaar waren zij beiden in een zeer ernstig gesprek verdiept.

Zij stonden tegelijkertijd eenigszins verschrikt op en Paul Burton kwam met uitgestoken hand op Raffles toe.

— Ik kan u niet zeggen, hoe het mij verheugt, Mylord, dat gij u wel met onze zaak wilt bemoeien. Ik heb reeds meermalen van uw verbazende schranderheid gehoord, deze kan ons nu te stade komen.

Maud heeft mij reeds medegedeeld, wat zij u verklaard heeft!

— Is er iets nieuws gebeurd sinds vanmorgen? vroeg Raffles, terwijl hij het jonge paar beurtelings aankeek.

Paul Burton raadpleegde zijn meisje met de oogen en toen dit haastig toestemde, zeide hij op ernstigen toon:

— Ik heb zoeven een dreigbrief ontvangen, Mylord! Ik kan u niet alles mededeelen, maar de schrijver van dien brief is in staat mijn geheele carrière te breken en een afschuwelijke smet te werpen op den naam van mijn aanstaande vrouw, als ik zijn eisch niet inwillig! Hij vraagt een ontzaglijk bedrag — niet minder dan vijf-honderd duizend pond sterling. Zoudt gij mij raden dat te betalen? Gij zijt toch eenigszins van de zaak op de hoogte.

— Nooit! riep Raffles op krachtigen toon. Geen penny moogt gij hem betalen. Ik verzeker u, dat wij dien man wel in handen zullen krijgen.

— Maar hij zal schandaal maken! riep Paul Burton uit.

— Daarvoor behoeft gij niet te vreezen! hernam Raffles op ernstigen toon. Ik geef u de verzekering, dat hij dat zal nalaten, zoolang ik er iets aan kan doen.

Even heerschte er zwijgen en toen vroeg Raffles:

— Wanneer is u die dreigbrief gezonden, als ik vragen mag?

— Hij is hedenmorgen gepost! Ik ontving hem omstreeks half één.

— Zaten er misschien botervlekken op het papier, en was er een hoekje afgeknipt?

Paul Burton keek Raffles met de grootste verbazing aan.

— Hoe weet gij dat, Mylord? riep hij uit.

— Ik vermoedde het half! antwoordde Raffles met een flauwen glimlach. Ik heb nu dien brief niet noodig, want.... nu, dat zou u minder belang inboezemen.

— Misschien kan ik u nog iets nieuws mededeelen, Mylord! vervolgde de jonge man.

— Wat dan? vroeg Raffles in gespannen aandacht.

— John Banker, de man van een der klanten van Maud's vader, is op bevel van Baxter hedenmorgen gearresteerd.

Raffles stond sprakeloos van verbazing.

— Heeft hij dat werkelijk gedaan? vroeg hij. Maar op welke gronden in 's hemelsnaam?

— O, dat was voor onzen heer Baxter eenvoudig genoeg! antwoordde de jonge man op bitteren toon. Hij had gehoord, dat Banker een vreeselijke scène had gemaakt in het kantoor van den bankier. De man moet den vader van Maud bedreigd hebben in verband met een speculatie van zijn vrouw. Hoe het ook zij, Baxter heeft daar aanleiding in meenen te vinden, om den man op slag te arresteren!

— Dan is het maar te hopen, dat hij zijn alibi zal weten te vinden! riep Raffles uit. Anders staat het er met den man zeer leelijk voor!

— Ja, wanneer Baxter eenmaal iemand in zijn handen heeft, zoo merkte Charles nu op, dan moet er heel wat gebeuren, voor hij hem weer loslaat.

Raffles wierp een blik op zijn horloge.

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, Miss en mijn waarde Paul, dat ik u nu reeds weer verlaat, want ik meen reeds een spoor te hebben gevonden en het is zaak, dat ik het zoo spoedig mogelijk vervolg!

— Dan zullen wij u niet ophouden, Mylord! riep het jonge meisje haastig uit. Hoe eerder gij den man hebt ontdekt, die ons zoo zwaar kan treffen, hoe eerder ik weer gerust zal kunnen ademen! Het is alsof er een looden last op mijn borst drukt.

Raffles boog hoffelijk en antwoordde:

— Ik beloof u, Miss, dat ik al mijn best zal doen, den kerel zoo spoedig mogelijk onschadelijk te maken.

HOOFDSTUK VIII.

HET GEHEIME STUK.

Raffles verliet het bankgebouw, gevolgd door Charles en beiden begaven zich naar het naast gelegen huis.

De deur werd geopend door een ouden bediende, die vroeg wat zij wenschten.

— Wij zijn van de politie, man! antwoordde Raffles kortaf. Je hebt echter niets te vreezen! Beantwoord slechts naar waarheid mijn vragen.

De oude man week verschrikt een paar passen achteruit, en zeide toen stamelend:

— Gij kunt gerust vragen, Mylord! Wij hebben hier in huis niets te verbergen. Het staat zeker in verband met den moord op den bankier?

— Zoo is het! Wil je mij eens zeggen, of hier dezer dagen, laat ons zeggen ongeveer voor acht dagen, misschien veertien, een kamer op de bovenste verdieping is verhuurd?

— Ja, mijnheer, dat is inderdaad het geval geweest! antwoordde de bediende snel.

— Woont de huurder nog hier?

— Neen, mijnheer! Hij is wel gisteravond zeer vroeg thuis gekomen, zooals trouwens elken avond, maar hij is waarschijnlijk zeer vroeg de deur uitgegaan, tenminste zijn vertrek is ledig en wij hebben hem den geheelen dag nog niet gezien.

— Kunt gij u precies den dag van zijn komst herinneren?

— Dat niet, maar ik kan het aan den concierge vragen. Die heeft er natuurlijk boek van gehouden. Ik weet wel, dat de man de kamer voor een volle maand had gehuurd.

Hij nam de telefoon van den haak, die in zijn nabijheid hing en na een kort gesprek hing hij het toestel weer op.

— Juist acht dagen geleden, dus op Woensdag, is hij hier gekomen, mijnheer! Hij had niet veel bagage bij zich, maar hij betaalde een maand vooruit.

— Hoe was zijn levenswijze?

— Zeer geregeld, mijnheer! Hij was bijna den geheelen dag buitenshuis, maar hij kwam hier om negen uur, sloot zijn kamer af en dan zagen wij hem niet voor den volgenden morgen.

— Hoe was zijn uiterlijk?

— Een kleine man, met een gitzwarten baard en lange, zwarte knevels! Hij liep eenigszins gebogen.

— Is U niets bijzonders aan hem opgevallen?

De huisknecht dacht even na en riep toen plotseling uit:

— Ja mijnheer! Toen hij hier een dag was, heeft hij zich zeker ergens mee gewond, want hij moest naar den dokter, omdat zijn rechterhand hevig bloedde. Toen hij terugkeerde, had hij een verband om den rechter-ringvinger en dat heeft hij gedragen tot op gisteren. Maar ik heb duidelijk gezien, dat er een groot litteken van is overgebleven.

— Ik dank je, man! zeide Raffles met een verheugden lach in zijn oogen. En laat ik nu de kamer nog even zien.

De bediende ging hem voor naar het vertrek, dat de vreemdeling met den zwarten baard bewoond had.

Zonder een oogenblik te aarzelen, liep Raffles onmiddellijk op den muur toe en lichtte een prent op, uit een illustratie gescheurd, en die met twee punaises tegen het behang was bevestigd.

Met een zegevierend gebaar wees hij Charles, die hem gevolgd was, naar de plek van den muur achter de plaat.

— De schurk heeft het uitstekend ingericht, dat moet ik hem ter eere nageven! Vlak naast het gat, waar hij doorheen keek, heeft hij een tweede, veel grooter gat gemaakt, waar niemand hem kon overvallen! Hij had van tevoren zeer nauwkeurig uitgemeten, aan den anderen kant van den muur, waar de gaten zouden komen. De rest was kinderspel! Hij heeft hier geduldig als een kat op de loer gestaan, avonden achtereen, nadat hij had ingezien, dat zijn herhaalde inbraken hem toch niets opleverden, en hem slechts in groot gevaar zouden brengen. Eindelijk was het lot hem gunstig: hij bespiedde den bankier toen deze het compromitteerende stuk uit zijn schrijftafel te voorschijn haalde, ten einde het voor de zooveelste maal nogmaals te onderzoeken, hij wachtte het oogenblik af, dat Prendergast zich een oogenblik verwijderde, en nam dit te baat om snel de stofzuigermachine door de opening te steken, en met den langen steel het papier naar zich toe te halen.

Charles knikte.

— Zoo moet het gegaan zijn! bromde hij.

— Het schilderij hield hij gedurende dien tijd een weinig terzijde met behulp van een stokje. Door de sterke zuiging warrelden ook de andere papieren door het vertrek! A propos, Charles — welk vak of beroep denk je dat de schurk aan den huiseigenaar zal hebben opgegeven?

— Ik heb er geen idee van!

— Dat van reiziger in stofzuigmachines! Kom, laat ons maar weer heengaan, wij hebben hier nu niets meer te maken!

De beide vrienden daalden de trappen weer af en toen zij beneden waren gekomen, stelde Raffles den concierge de vraag:

— Uw huurder op de bovenste verdieping was zeker een reiziger in stofzuigmachines?

— Dat was hij, mijnheer! antwoordde de man snel. Hij kwam hier met een groot pak en daar zat zijn monster in, naar hij zeide.

Raffles had Charles een snellen blik toegeworpen, en de jonge man was weer eens in de gelegenheid, de schrandereheid en vlugheid van begrip van zijn vriend te bewonderen.

Zij verlieten het huis en opnieuw belde Raffles aan het bankgebouw aan.

— Ik wensch je meesteres nog even te spreken, beste vriend, zoo wendde hij zich tot den bediende die hen de deur opende.

De man diende hen aan en even later stonden de beide vrienden voor het jonge meisje.

Maud sprong snel op en ging hare bezoekers tegemoet.

— Al iets ontdekt, mylord? Aan de uitdrukking van uw gelaat zou ik het bijna zeggen!

— Inderdaad, miss! Ik geloof, dat ik op het goede spoor ben! Ik weet ongeveer alles — alleen moet ik den dader nog hebben! En daarom zou ik u willen verzoeken, mij Sultan mede te geven!

— De waakhond?

— Juist! Ik ben er zeker van, dat hij den dader spoedig zal hebben uitgevonden! Nog iets — is hier in de laatste weken in huis iets gerepareerd?

Het jonge meisje dacht even na, en antwoordde toen:

— Ja, er is een behanger geweest, die hier en daar iets aan het behang heeft hersteld.

— Ik dank u, miss — dat is mij ruimschoots voldoende. Kom mee, mijnheer Brand! Wij gaan aanstonds aan het werk! Zoudt gij den hond even willen roepen, miss?

Maud Prendergast drukte op de bel en zeide zacht eenige woorden tot den bediende die was binnengetreten.

De man verwijderde zich en keerde even later terug met den grooten hond, die zijn meesteres met een vragenden blik in zijn groote bruine oogen aanzag.

Maud klopte het dier op den rug en zeide, terwijl zij zich over den hond heenboog:

— Je moet met Mylord meegaan en hem helpen, Sultan.

Het dier scheen het jonge meisje volkomen te begrijpen.

Hij wreef zijn breeden kop tegen het been van Raffles en keek hem knipoogend aan.

— Ik geloof, dat hij al goede vrienden met

u is, Mylord! merkte Charles lachend op.

— Zooveel te beter! knikte deze. Hij nam den hond bij den halsband. Het dier ging gewillig mede, op een geringe aansporing zijner meesteres.

Zoodra zij het bankgebouw verlaten hadden, haalde Raffles een zakdoek uit zijn zak en liet er het dier aan ruiken.

— Waar heb je dien gevonden? vroeg Charles verbaasd.

— Op de kamer van onzen vriend, den behanger, antwoordde Raffles. Daar heeft hij hem blijkbaar vergeten.

De hond begon aanstonds te kwispelstaarten, en sprong en rukte aan zijn band.

— Wat zullen wij nu eerst doen? vroeg Charles.

— Naar huis gaan en ons verkleeden.

— Als wat?

— Als rechercheurs!

— En vervolgens?

— Vervolgens begint er een saai werkje, want wij moeten in de geheele stad in de derde rangs hotels navraag doen naar een man, die zich voor reiziger uitgaf, en die er gedurende 8 dagen niet gelogeed heeft!

Charles schikte zich in het onvermijdelijke.

De beide vrienden begaven zich snel naar de villa in Cromwellstreet en vermomden zich daar zorgvuldig. Henderson, de chauffeur, had last gekregen met een der auto's, waarvan het nummer van de chauffeursplaats af gemakkelijk telkens kon worden afgewisseld, voor te rijden.

Het was omstreeks vier uur in den middag toen de rit door Londen begon, waarbij Raffles gebruik maakte van een lijstje, uit het adresboek samengesteld.

Het geluk was den gewaanden detectives gunstig want in de buurt van de Victoriastreet, waar Raffles als bij instinct het eerst zijn onderzoek was begonnen, vonden zij in een onooglijk logement wat zij zochten: de eigenaar had onder zijn gasten een reiziger, die juist 8 dagen afwezig was geweest, en dienzelven morgen zeer vroeg, nog voor het ontbijt, was teruggekeerd.

— Heeft hij soms een brief geschreven? vroeg Raffles haastig.

— Ja, mijnheer — onder het ontbijten. Hij scheen groote haast te hebben en was erg opgewonden.

— Weet gij of hij terugkomt?

— Hij moet hier komen dineeren!

— Mooi zoo! Wijs ons een kamertje, waar wij de gelagkamer in 't oog kunnen houden!

De waard gehoorzaamde. Raffles gaf Henderson de noodige bevelen, en kort daarop zaten de twee vrienden, met den hond naast zich, in een klein opkamertje naast de gelagkamer, waarvan de deur op een kier stond.

Zoo zaten zij bijna een vol uur.

Plotseling stond Sultan, die zich lui had

uitgestrekt, langzaam op en liep kwispelstaarend naat de deur. Raffles wierp een blik door de kier.

Op geen tien pas afstand had een man met scherpe, zwarte oogen en een gemeenen trek om den baardelooze mond, aan een tafeltje plaats genomen.

De hond duwde de deur verder open en liep op den man toe.

Het volgende gebeurde in een tijdsverloop van slechts enkele seconden.

De man zag den hond, keek woest om zich heen, en greep in zijn zak. De deur ging nog verder open en Raffles en Charles stormden op hem toe en boeiden hem, voor hij zijn revolver had kunnen grijpen. Zij voerden hem door de gelagkamer naar de wachtende auto, die dadelijk door Henderson in beweging werd gebracht.

Er werd zeer weinig gesproken.

Even voor de auto Cromwellstreet zou inslaan, liet Charles de gordijntjes voor de portieren neer, terwijl Raffles den man blinddoekte.

— Waartoe dient dat? vroeg de gevangene dof.

Opdat gij niet zult weten, waarheen wij u brengen!

— Wie zijt gij dan? Zijt gij geen politie-beambten?

— Neen! Hebt gij 't stuk?

— Welk stuk meent gij?

— O, gij behoeft geen uitvluchten te zoeken — ik weet alles!

Snel stak Raffles de hand in den binnenzak van de jas, welke de gevangene droeg, en haalde er een aantal papieren uit, welke hij snel doorlas.

Hij was hier juist mede gereed, toen de auto voor de kleine tuinpoort van de villa stilhield.

Zonder door iemand te zijn opgemerkt, voerden Raffles en Charles hun geblinddoekten gevangene naar het tuinhuis. Daar sloot

Raffles de gordijnen, draaide het elektrische licht op, deed zijn masker voor, welk voorbeeld door Charles werd gevolgd en nam den gevangene ten slotte den blinddoek af.

De man keek onthutst om zich heen en naar de twee gemaskerde mannen. Toen klonk de ernstige stem van Raffles:

— Peter Jetsch, wij kennen je geheim en dat van Edward Prendergast! Twintig jaren geleden hebt gij beiden een zeer ernstig misdrijf gepleegd. Ik ben niet de man, om u daarvoor te rechten. Maar gij wilde, nadat uw medeplichtige schatrijk was geworden en hij het gestolen geld verbrast had, hem in uw macht krijgen door het stuk te stelen, waarin uw medeplichtigheid door uzelf wordt erkend! Erger nog — gij waart voornemens, het leven van een onschuldig meisje te vernietigen, om aan uw gelddorst te voldoen! Reeds hebt gij daardoor den zelfmoord van Prendergast op uw geweten geladen — maar ik, wiens naam gij nooit zult vernemen, zal u beletten verder te gaan! Dit stuk, en ook het door Prendergast geteekende, behoud ik. Hier hebt gij vijfhonderd pond sterling — genoeg om er mede naar Amerika of Australië te komen! Want ik wil, dat gij dit land verlaat, en er nooit eerder terugkeert! En bedenk, dat gij u nergens voor mijn blik zoudt kunnen verbergen — mijn macht is grenzeloos!

Wij zullen u aanstonds naar een eenzame plek in het Hydepark rijden. Vandaar gaat gij dadelijk naar het Victoria-station en verlaat Londen. Gij hebt niets te vreezen als gij slechts mijn bevel opvolgt. Doet gij dit echter niet — dan zal ik u toonen, wat het wil zeggen, Lord Edward Lister te tarten!

Een uur later waren beide stukken door Charles — goed vermoemd — aan Maud Prendergast ter hand gesteld.

NEDERLAND IN DE MOBILISATIE

met alle spannende voorvallen en historische feiten uit die vier jaren: Vluchtelingen, distributiewee, torpedeering van onze schepen, oorlogsgevaar in 1916 enz. enz. Populair beschreven, boeiend als een roman, maar ieder feit historisch verantwoord. Geschiedbeschrijving van de beste soort, die den ouderen de herinnering terugbrengt aan die veelbewogen dagen en bij de jongeren belangstelling wekt voor de landsgeschiedenis. Dit zijn de eigenschappen, die het vooral in de tegenwoordige omstandigheden zoo buitengewoon actuele en interessante werk van den bekenden schrijver en journalist

Dr. P. H. RITTER Jr., „DE DONKERE POORT” tot een blijvend waardevol bezit maken. De boeken zijn rijk geïllustreerd met portretten, spotprenten en foto's en bevatten vele nog nimmer gepubliceerde bijzonderheden, anecdoten en verhalen,

TWEE ZWARE DEELEN — 840 BLADZIJDEN

OORSPR.
PRIJS

f1 13.50 - NU VOOR f1 6.90

BOVENDIEN ontvangt een ieder, die ons zijn bestelling inzendt, het bekroonde meesterwerk „Het Ouderlijk Huis” van Henri Bordeaux, 250 blz. in linnen band **CADEAU** Franco toezending. Desgewenscht - zonder prijsverhooging - betaalbaar met f1 1.— of meer per maand, bij rechtstreeksche inzending van onderstaanden bon aan de N.V. Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627, Amsterdam, Giro 60092, Telefoon 31791.

BON Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen Dr. Ritter, „DE DONKERE POORT”. Het bedrag ad f1 6.90/de 1e maand. term. van f1 is verzonden/wordt met 10 ct. extra v. remb. bij ontvangst zending betaald. Doorslaan wat niet wordt verlangd.

NAAM:

ADRES: R.B.K.